BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 143 ► Aralık / Kanûn 2002 ► Fiyatı: 750.000 TL

HALKLAR İÇİN YENİ HÜKÜMET DE ÇÖZÜM ÜRETEMEZ...

ÇARE İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN KENDİ İKTİDARINDA!

İÇİNDEKİLER

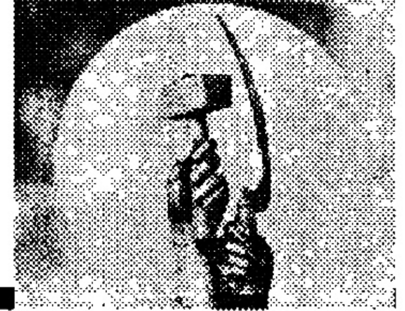

3

28

40

HALKLAR İÇİN YENİ HÜKÜMET DE ÇÖZÜM ÜRETEMEZ...

ÇARE İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN KENDİ İKTİDARINDA!

"DEMOKRATİK MEŞRUİYET" İDDİASI BOŞ OLAN AZINLIK MECLİSİ ...

Bir seçim panayırı daha bitti...

3 Kasım seçimlerinden ilginç sonuçlar çıktı.

En önemli sonuç kuşkusuz halklarımızın önemli bir bölümünün seçim panayarının parçası olmayı reddetme olgusudur. Para cezası tehditlerine rağmen seçime katılmayanların oranı % 21 civarındadır. Seçime katılıp oy kullanan seçmenlerin 900 bine yakınının oyu "geçersiz oy" hanesine yazılmıştır. Seçimde kullanılmayan oylarla geçersiz oyların toplamı tüm oyların % 24'ünün üzerindedir. Yani pratik sonuç olarak, her dört seçmenden biri, bu seçimlerde de "seçecek bir şey yok" anlamına gelen bir takınmıştır. Bu; biz de dahil, boykot çağrısı yapmış olan kimi devrimci grupların seçmenleri etkilemedeki gücümüzün olağanüstü sınırlılığı –bu etki hâlâ ancak bindelerle ölçülebilecek kadar küçüktür ne yazık ki– bilindiğinde, halkların bu kendiliğinden "boykot" tavrının oranının büyüklüğü egemen sisteme kendiliğinden duyulan güvensizliğin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. Bu bağlamda hiç kimse "bizim boykot taktiğimiz tuttu" vb. avunmasına girmemelidir. Olan devrimcimlerin boykot taktiğinin kitleleri etkilemesi vb. sonucu olan bir şey değildir. Olan, şimdiye kadar her seçimde kan-

dırılmış olduğunu bilenlerin bir bölümünün, bu kez esasta kendiliğinden kimseye oy vermemesidir. Biz de dahil olmak üzere boykotçu devrimciler açısından olan, kendiliğinden bir gelişmenin, siyasi sözcülüğünün yapılmış olmasıdır. Daha fazlası değil...

Sonuç olarak seçimlerden çıkan yeni parlamentonun oy kullanmayan veya geçersiz oy kullanan bu % 24'lük kesimi temsil etme durumu, bu kesimden alınmış bir "demokratik meşruiyeti" yoktur.

Bunun yanında geçerli oyların % 46'ya yakın bölümü de –Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) ve Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) dışında seçime katılan 16 parti % 10 barajını aşamadığı için– yok sayılmakta; daha doğrusu adeta barajı aşan partilere verilen oymuş gibi sayılmaktadır. Toplam oy bazında % 35'e yakın bir oran oluşturan bu oylar da bu Mecliste temsil edilmemektedir. Yani toplam seçmenin ancak % 41'inin oyunu alan partilerden + 9 bağımsız milletvekilinden (bunlardan kontrgerillacı kötü ünlü sivil faşist Mehmet Ağar 20 Kasım'da eski yuvası Doğru Yol Partisi'ne (DYP) döndü. Böylece Mecliste DYP de bir milletvekili ile temsil edilir duruma geldi. Görünen Ağar'ın DYP yönetimini Çiller'den almaya hazırlandığı. Gelişmelerin ne göstereceğini göreceğiz.) oluşan bir **azınlık parlamentosu** sözkonusu. Bu parlamentoda seçmenlerin % 59'unu oluşturan kesimi temsil edilmiyor. Bu tabii ki egemenlerin bu parlamentonun seçimlerden çıkmış, "milletin iradesini" yansıtan bir parlamento olduğu iddiasını ileri sürmelerini, seçimlerle sistemlerine demokratik meşruiyet kazandırdıkları iddialarını ileri sürmelerini, herşeyden önce de bu seçim sonuçlarına göre hükümet etmelerini engellemeyecek. Fakat biz bu "demokratik meşruiyet" iddiasının bir yalan olduğunu biliyoruz, bunu hep gündemde tutacağız.

Bu bağlamda şunu da bilmek gerek: Seçimlere verili –antidemokratik olduğu en başından belli ve bilinen– kurallar çerçevesinde katılıp bu oyunun bir parçası olan, sistemin demokratik meşruiyet iddiasına bu tavırlarıyla destek olanların, seçim ertesinde, kurallar çerçevesinde yeterli oy almadıkları için "oyundışı" kaldıklarında, meşruiyet tartışması yürütmeleri siyasi tutarsızlıktır. Biz en başından itibaren, verili şartlarda; komünistler, devrimciler açısından bu seçimlere katılmanın gerçek işlevinin egemenlerin sistemlerine meşru iyet kazandırma çabasına destek vermek anlamına geleceğini söyledik. Olan da sonuçta budur.

KEMALİST DEVLET ZOR DURUMDA... EGEMENLER ARASINDA DALAŞ SERTLEŞECEK...

Seçimin bir başka önemli sonucu Türkiye'de egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında, verili sistemi sarsacak bir durum ortaya çıkarmasıdır.

Nedir verili sistem?

Türkiyede devlet iktidarı –her ne kadar seçimler, seçimlerden çıkmış Meclis, onun içinde çıkan hükümetler vb. varsa da– gerçekte yerleşik, geleneksel, güçlü devlet bürokrasisinin elindedir. Bu iktidarın merkezinde kemalist/faşist ordu bulunmaktadır. Seçilmiş hükümetlerin, ve parlamentonun alacağı bütün önemli kararlar ordunun son sözü söylediği MGK'da "tavsiye edilmekte"dir. Bu tavsiye etmenin pratikteki anlamı "dikte" etmektir. Şimdiye dek MGK'nın tavsiye edip de hükümetlerin, parlamentonun uymadığı karar olmamıştır! Ordunun beğenmediği gelişmeler ortaya çıktığı zaman ise "demokrasiye balans ayarı" eylemleri devreye girmiştir. Sözünü ettiğimiz devlet iktidarını elinde bulunduran devlet bürokrasisi, ideolojik olarak batıcı-kendi anladığı biçimde laik (ki laikliği devletle din işlerinin ayrıl-

ması biçiminde, dinin bütünüyle özel iş olması anlamında değil, kemalist devletin din yorumunun dayatıldığı, devlet kontrolünde din olması biçiminde yorumluyor ve uyguluyorlar. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin seksen bini aşan resmi camisinde cuma namazlarında okunan hutbeler devlete bağlı bir kurum olan "Diyanet İşleri Başkanlığı" tarafından merkezi olarak hazırlanıyor. Seksen bin caminin imamı devlet tarafından atanıyor!!!) kemalizmi adeta bir din gibi kavrayan; çok uluslu bir devlet olan Türkiye'yi "kendine Türk diyenlerin" ülkesi olarak kavrayan; dayatılan "Türk" ulusal kimliği içinde erimeyi reddedenleri, kendi ulusal kimliklerini isteyenleri düşman, bölücü, terörist vb. gören... bir yaklaşıma sahiptir. Bunlar şoven milliyetçi, tepeden inmeci, elitist bir kafa yapısına sahiptir. Halkı güdülecek cahil bir sürü, kendilerini aydın olarak görürler. Devlet taptıkları "Atatürk" tarafından onlara emanet edilmiştir! Devlet onlardır! Devleti korumak ve kollamak -ki bu gerçekte kendi iktidarlarını, sahip oldukları imtiyazları, olanakları korumak ve kollamaktır– onların asli görevidir. Bunlar devleti halklara "devlet baba" olarak tanıtırlar. Aynı pederşahi ailelerdeki "baba" rolünü yakıştırırlar devlete, yani kendilerine. Pederşahi ailelerde baba nasıl ki evin mutlak hakimiyse, çocuklarını eğitmek için gerektiğinde onları dövebilirse; devlet de ülkede iktidarın mutlak hakimidir, gerektiğinde yanlış yollara sapanları doğru yola çekebilmek için döver!

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök

"Demokrasi" onlar için -kendi istedikleri yönetimlere halk desteği verilmesi şartlarında– oynanabilir bir oyundur. Yoksa, "halk ve siyasetçiler henüz demokrasiye hazır olmadığı", "yeterince olgunlaşmadığı" vb. nedenleriyle "tatile çıkarılır".

Bu devlet iktidarı için kimi "olmaz"lar vardır. Olmazlardan biri "ülkenin vatanı ve milleti ile bölünmezliği" **ilke**sinin sorgulanmasıdır!

Bir başkası; "Atatürk ilke ve inkılâpları"nın bu devletin temeli olduğu, bunların değiştirilemeyeceği, sorgulanamayacağı **ilke**sinin sorgulanmasıdır.

Bir başkası -ki bu ikincisiyle doğrudan ilintilidir–; "Devletin laiklik **ilkesi**nin" sorgulanmasıdır. Bundan anladıkları, yukarıda söylediğimiz gibi, kemalist devletin dini kendi bildiği gibi kullanmasıdır.

Devlet bu konularda çok hassastır! Bu hassasiyetin nedeni de bellidir! Bunların sorgulanması doğrudan kendini devlet görenlerin iktidarının sorgulanması demektir.

Şimdi 3 Kasım seçimlerinde ilginç bir sonuç çıkmıştır ortaya: 79 yıllık cumhuriyet tarihinde ilk kez açıkça Kemalizmi değil, İslamı temel referans alan bir akımdan / gelenekten gelenlerin kurduğu bir parti, tek başına hükümet kuracak, tek başına istediği yasaları çıkarabilecek bir çoğunlukla, Türkiye'nin andaki en büyük partisi olarak Meclise girmiştir.

(Bu sonuçta kuşkusuz % 10'luk baraj; Genç Parti'nin -GP- % 8'e yakın oy alarak MHP ve DYP'nin Meclise girmesini engellemesi vb. faktörler de rol oynamıştır. Fakat oyunun kurallarını koyan sonuçta devletin kendisidir. Yüzde 10 barajını koyan ordudur. 12 Eylül askeri faşist cuntasıdır bu barajı koyan. Bir anlamda kendi kazdıkları kuyuya kendileri düşmüştür!)

Her ne kadar bu partinin kurucuları, kuruldukları andan itibaren kendilerinin kati-

yen eski geleneğin –Milli Nizam Partisi / Milli Selamet Partisi / Refah Partisi geleneğinin– sürdürücüsü olmadığını; yeni, çağdaş ve "müslüman demokrat" bir parti olduklarını, "din devleti" kurmak diye bir amaçlarının olmadığını, gerçek bir laiklik istediklerini, herkesin yaşam tarzına saygılı olacaklarını; devlete, Kemal'e bağlı olduklarını, devletle halkı barıştırmak istediklerini, bunun için var olduklarını vb. vb. söyleseler de, **devlet**, kendilerini devlet gören kemalistler, bunların söylediklerine hiç inanmadı ve bunları takkiyecilikle suçladı. Bu suçlamalar medya üzerinden yoğun bir kampanya biçiminde halka taşındı. Onyıllardır zulada bekletilen kimi kasetler, şimdiki AKP yöneticilerinin aslında şeriatçı olduklarnını göstermek için piyasaya sürüldü. Bu arada devletin "bağımsız yargısı"(!) da boş durmadı. AKP'nin Başkanı Recep Tayyip Erdoğan dosyaları, onun İstanbul belediyesindeki çalışma arkadaşları hakkındaki yolsuzluk dosyaları

Recep Tayyip Erdoğan

raflardan indirildi. Recep Tayyip Erdoğan'ın milletvekili adayı olmasının yolu hukuki(!) yollardan kesildi. Sonuç ne olursa olsun Recep Tayyip Erdoğan'a başbakanlık verilmeyeceği mesajları; 4 Kasım'da AKP'nin çoğunlukta olacağı bir Meclis tablosunun Türkiye'yi büyük krizlere sürükleyebileceği mesajları en yetkili devlet ağızlarından verildi. Halka bu partiyi seçmemesi için neredeyse açık çağrı anlamına gelecek mesajlar verildi. Bu da yetmedi, kimin seçilmesi gerektiği konusunda da, anketlere göre "AKP'nin yolunu kesmeye" en uygun parti olarak görünen CHP'de oyların birleştirilmesi gerektiği mesajları açıkça verildi. Yani devlet halka doğru seçim yapması için, kimi seçip, kimi seçmemesi gerektiği konusunda görevini yapıp "yol gösterdi"!

Fakat gelin görün ki, sandıktan devlet bürokrasisi açısından en istenmeyen sonuç çıktı: Geçerli oyların % 34'ü (tüm seçmen bazında % 26'sı) ile AKP Mecliste % 66'lık bir çoğunluk elde etti. Öyle bir çoğunluk ki bu, AKP bütün yasaları tek başına değiştirecek durumda olduğu gibi, Mecliste 3 kişi daha bulması halinde Anayasayı da tek başına değiştirebilecek durumda. Devlet açısından böyle bir gelişme karşısında son "hukuki" direniş noktası, halk oyuna-referanduma başvurmak olabilir. Fakat 3 Kasım, bir referandumda halkın devletten yana değil, devlete görünürde en uzak duranlardan yana oy kullanabileceğini, devleti "dinlemediğini" göstermiştir.

3 Kasım seçiminin bu bağlamdaki sonucu, yerleşik devlet iktidarı açısından hüsran, hicran, öfke, şaşkınlık ve gözyaşıdır! Ama devlet ağlamaz!!!

Halkın geçerli oy veren kesiminin –biraz da devletin kendi kurduğu tuzak sayesinde– tek başına "hükümet" görevi verdiği, sade hükümet görevi vermeyip, iktidar ol dediği AKP'nin oylarında, "şeriat" oyları, küçük bir bölümü oluşturur. AKP'nin oyla-

rının büyük bölümü, şimdiye kadarki iktidarlardan aradığını bulamayan, devlet iktitdarını kendi için değil, kendine karşı devlet içinde yuvalanmışların iktidarı olarak görenlerin, aş-iş-ekmek isteyenlerin, demokrasi isteyenlerin, kavga değil barış isteyenlerin andaki sisteme **tepkilerini** dile getirme oylarıdır. Büyük bir bölüm, "yeter artık biraz da 'yeni' olanları deneyelim" diyerek oy vermiş, Recep Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin yeni olma iddiasına inanmış veya inanmasa bile "bugünden kötüsü olmaz, bir de bunu deneyelim" kafasıyla oy vermiştir.

Bu böyle olsa bile, yerleşik kemalist devlet iktidarı açısından, kendisinin takkiyeci-şeriatçı olarak tanıdığı ve tanıttıklarının, kendisine rağmen tek başına hükümet kuracak güce kavuştuğu bir durum sözkonusudur. Bunun açık anlamı **kemalist devletin** köşeye sıkıştığıdır.

Önümüzdeki dönemde AKP yalnızca hükümet olmakla kalmayıp, iktidar olmaya kalkarsa, yerleşik devlet iktidarında kendi lehine yapacağı yerleştirmeler, değiştirmeler, yerleşik devlet iktidarını tasfiye anlamına geldiği anda ve ölçüde, AKP'nin yerleşik devlet iktidarı ile çatışmaya girmesi kaçınılmaz olacaktır.

AKP seçileli henüz bir ay bile olmadı. AKP hükümeti yeni kuruldu. Devir teslim törenleri sürüyor henüz. Bu yüzden bu iktidar dalaşının nasıl gelişeceği konusunda gelişmeler geleceğin sorunu. Fakat kemalist devletle, devleti kendi aracı haline getirmek isteyecek, iktidar olmak isteyecek AKP'nin çatışmasının kaçınılmaz olduğunu ve olacağını şimdiden söyleyebiliriz.

AKP şimdilik açık çatışmadan, sembolik eylemlerden ve acele etmekten kaçınır konumda. Kurulan hükümette fazla sivri isimlere yer verilmemiş olması, Sezer'in Milli Eğitim Bakanlığında istemediği kişinin yerine yeni Meclise AKP listesinden giren Anavatan Partisi'nin (ANAP) "genç yıldızlarından" Erkan Mumcu'nun getirilmesi, kabinede AKP tabanında fazla gücü olmayan ANAP-DYP transferlerinden isimlerin partideki oranları üzerinde temsili vb. AKP'nin iktidara gelme işini sürece yayarak, ve fazla sert çatışmalara girmeden, '"uzlaşma", "barışma" havası içinde yapmayı düşündüğünü gösteren işaretler.

Fakat bunun mümkün olup olmayacağı, yalnızca AKP'nin tavrına bağlı değil.

"SOL"UN DURUMU

3 Kasım seçimlerinde "solun" durumu nedir? 3 Kasım seçimlerinin sonuçları, en azından bu seçimde, kendini "sosyal" ve "demokrat" "halkçı" ve "sosyalist" olarak tanıtan kemalist, devletçi "solun" önemli bir gerileme içinde olduğunu gösteriyor.

Kendine "sosyaldemokrat" ("demokratik sol", "yeni sol", "sosyalist") diyen devletçi-kemalist "solun" (Cumhuriyet Halk Partisi-Demokratik Sol Parti-Yeni Türkiye Partisi ve içlerinde kemalist faşistlikte en uçta olan "İşçi" Partisi) toplam oyu, geçerli oy bazında toplam % 22.26'dır; tüm seçmenler baz alındığında bu oran 17.23'e düşüyor.

Şimdiye kadar yapılan seçimlerde Türkiye'deki "normal" bölünmede bu "solun" oy oranı en düşük çıktığı seçimde % 30 civarında idi. Ortalama sağ / sol bölünmesi ise % 65 - % 35 biçiminde idi.

Neresinden bakılırsa bakılsın kendini "sosyaldemokrat", "halkçı" vb. diye adlandıran geleneksel kemalist devletçi "solun" oylarında % 10'a yakın bir düşüş var. Bir çok burjuva yazar bunu "solun" gerilemesi olarak yorumluyor. İlk bakışta da gerçekten öyle bir görünüm var. Fakat bu sonuç bir başka yoruma da açıktır: Demokratik Sol Parti'nin (DSP) "solculuğunun" ne kadar olduğu dört yıllık hükümet icraatında denenmiş, görülmüştür; Cumhuriyet Halk Partisi'nin "solculuğu", "sosyaldemokratlığının" en büyük güvence-

si(!) büyük tantanayla adeta kurtarıcı olarak partiye katılan IMF müfettişi Kemal Derviş'tir! Yeni Türkiye Partisi'nin (YTP) "yeni" "solculuğu" bunların DSP'de iken yaptıklarından bellidir! "İşçi" Partisi (İP), Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ve GP ile ırkçı-şovenizmin şampiyonunun kim olacağı konusunda yarışacak derecede "solcudur"!

Bütün bu partilerin "sol" olmadığını bilenlerin bunlara oy vermemesinden tabii ne olabilir?

Bunlara oy vermek neden "solculuk" olsun. Sosyal adalet, işci emekçi hakları vb. konusunda AKP'nin program ve seçim kampanyasında söylediklerinin bunlarınkinden özde farkı neydi? Hatta AKP yer yer bunlardan daha "sosyal" bir söylem kullandı!

Bu yüzden bu oyların gerilemesi "solun" gerilemesi anlamına gelmiyor. Bunların gerilemesinde bir yandan geçen seçimlerde bunlara oy verenlerin bu kez "hepiniz aynı soydansınız" diyerek oy vermemesinden (ki bunlar bu partilerin solunda oylardır); diğer yandan geçen dönemde bunlar lehinde oy kulananların bir bölümünün bu kez oylarını -arada önemli bir fark görmediğiinden ve denemek istediğinden- AKP'ye akıtması rol oynamıştır. Bu oylar da en az CHP-DSP-YTP-İP oyları kadar "soldur".

Seçimlere katılan diğer "solun" durumuna gelince, Kürt oylarında birinci parti konumunu koruyan HADEP dışta tutulduğunda, seçime katılan "sol" partilerin oy desteği " hesaba katılmaya değmez" büyüklüktedir. HADEP ise esasta Kürt ve Kuzey Kürdistan partisi konumundadır. Seçimlerde oy sayısı ve oranında geçen seçimlere göre artış -EMEP ve SDP ile kurulan ve "Türk solu ile Kürt yurtsever hareketinin birliği" olarak sunulan ittifaka rağmen ittifakçıların beklentilerinin çok gerisinde bir artış- vardır. Ülke çapında % 10 barajının bu partiyi engellemek için işlevini sürdürdüğü görülmektedir. Seçim taktiği isteklerden değil, gerçeklerden yola çıkarak saptanmak zorundadır. Genel seçmen sayısı baz alındığında, kemalist "solun" dışındaki tüm "solun" oy oranı şimdilik % 5-6 civarında oynamaktadır.

Bu bağlamda hiç kimse kendi kendini ve kitleleri kandırmamalıdır.

YENİ HÜKÜMET DE HALKLARIN DERTLERİNE ÇARE DEĞİL!

Egemen sınıfların ideolojik kemalist olanlar (ki bunlar daha çok devlet sektöründeki bürokrat burjuvalardır) dışındaki kesimi, yani Türkiye'de gerek işbirlikçi büyük burjuvazinin, gerekse orta ve küçük burjuvazinin büyük kesimleri ve onlardan önemlisi, ABD'yi, AB ülkelerinin emperyalist burjuvazisi, 3 Kasım seçim sonuçlarını, başlangıçta kısa süren bir şok ertesinde, bir şans olarak değerlendirdi, değerlendiriyor.

Başbakan Abdullah Gül

Ne için, kim için şans?

Emperyalistler açısından Türkiye için düşünülen rol, ABD eski başkanı Clinton'un 2000'de yaptığı Türkiye ziyareti sırasında TC parlamentosunda yaptığı konuşmada dile getirilmişti:

Çok önemli bir stratejik mevkide bulunan müslüman nüfuslu Türkiye, laik; İslamla batı dünyasını birleştiren, bütünleştiren bir köprü rolü oynayabilir, böyle bir Türkiye tüm İslam dünyasına model teşkil edebilir ve 21. yüzyılın parlayan yıldızı olabilirdi. Yani tüm İslam dünyasını –2 milyara yakın insanı– emperyalizmle birleştirip, bütünleştirmede model rolü! Buydu istenen.

Türk egemenleri biçilen bu role çok sevindiler. Fakat sorun şu ki, kendi ülkesindeki müslüman çoğunlukla kavgalı bir kemalist tipte bir "laik" Türkiye bu rol için uygun değildi.

Bu rol için uygun iktidar biçimi, batıdaki "hristiyan demokrat" partilere benzer bir "müslüman demokrat" partinin iktidar olduğu bir biçim olabilirdi.

AKP bu role soyundu. AKP kurulduğu andan itibaren, kendini Türk burjuvazisine olduğu kadar batılı emperyalist burjuvaziye de; "Ben sizin istediğiniz tipte bir partiyim! Şeriatçı değilim, müslüman demokratım!" diye tanıtmaya çalıştı. Görünen odur ki, gerek Türkiye burjuvazisinin önemli bir bölümü, gerekse emperyalist burjuvazi, AKP'nin kendini tanıttığı gibi olmasını istemektedir ve öyle olup olmadığını denemekten ve AKP'nin soyunduğu rolü oynaması için de onu desteklemekten yanadır.

AKP, şimdi aslında salt kendisi için bile olsa, kendi iktidarını kurmak için bile olsa, bürokratik devlet iktidarını sarsmak, burjuva demokrasisi, (örneğin yasalarda parti yasaklamayı zorlaştırıcı düzenlemeler yapmak, siyasi yasaklıların önünü açmak vb. gibi) ekonomik alanda da daha fazla liberalizm, uluslararası siyasi ilişkiler alanında emperyalistlerin talebi olan "yumuşama" (Kıbrıs!) yönünde adımlar atmak zorundadır. Bütün bunlar AKP hükümetini emperyalistler ve yerli burjuvazinin önemli bölümünün gözünde bir "şans" yapmaktadır.

Peki ama halk için durum nedir?

AKP gerek programında gerekse seçim propagandasında halka vadetmediğini bırakmamıştır. En başta yoksulluğu kaldıracak, yoksullar tespit edilip, onlara devlet yardımı yapılacaktır. Kimse aç açık kalmayacaktır. Yeni istihdam sahaları açılıp, işsizlik azaltılacaktır! Herkese –her türlü hastanede hizmet sunan– sağlık sigortası olacaktır. vb. vs.

Bütün bunlar yapılan vaatlerdir.

Bu vaatlerin hiçbirinin yerine getirilmeyeceği kesindir. Bu vaatlerin yerine getirilmesi için sömürü sisteminin sorgulanması gerekir.

AKP'nin ise böyle bir derdi yoktur.

Bunun olmadığı yerde bu vaatler, "hoş sadâ" olarak kalmaya mahkûmdur.

Yine de AKP Başkanı Recep Tayyip Erdoğan "Acil Eylem Planı"nı açıkladığı basın toplantısında, kendinden emin, halkın vaatlerin yerine getirilip getirilmediğini izlemesini istiyor!

Bu isteği yerine getireceğiz!

Burjuvazinin çanına ot tıkamak için, onların yalanlarının halkın kendi deneyimiyle görülmesi belirleyici önemde. AKP hükümetinin de halk açısından kendinden öncekilerden özde farkı olmadığını göstereceğiz, hep birlikte göreceğiz!

Görev bu hükümete karşı da, bundan önceki hükümetlere karşı olduğu gibi, ilk gününden itibaren mücadeledir.

En basit haklarımız, en küçük reformlar için mücadele olduğu gibi, kendi iktidarımız için, işçilerin, köylülerin, emekçilerin kendi iktidarı için de –ve öncelikle bunun için– mücadele! Görev dün olduğu gibi bugün de budur!

Tayyip de çare değil...

Çare işçinin emekçinin kendi iktidarında!

22 Kasım 2002

SUSMA; HESAP SOR!

Ölüm orucu direnişi üçüncü yılında. Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik azgın saldırıları devrimci direnişin duvarlarına çaptı. Egemenler onları teslim alacaklarını umuyorlardı. Ama olmadı. Onlar devrimci onuru korumak için canlarını ortaya koydular. Bu mücadelede şimdiye kadar tam 98 devrimci gözünü kırpmadan ölüme gitti. Onlar devrimcilerin faşist iktidarlara boyun eğmeyeceklerini, devrim davası uğruna ölümden korkmadıklarını dosta düşmana gösterdiler. Ve bu mücadele (tecride karşı ölüm orucu dışında mücadele araçlarıyla sürdürülmesi talebimize rağmen) halen sürüyor. Mücadelenin biçimi bağlamında farklı düşünsek de bu mücadele meşrudur, haklıdır. Ölen devrimcilerin sorumlusu bu zulüm düzenidir, bu faşist devlettir. Faşist devlet devrimcilerin en demokratik taleplerini dahi görüşmek istemiyor. Devrimcilerin "sorunun çözümünü istiyorsanız temsilcilerimizle görüşün" taleplerine karşı "devlet pazarlık yapmaz" tavrı takınılıyor. Sözde en liberal, demokrat geçinen devlet yetkililerinin tavrı bu oluyor. Örneğin 57. hükümetin son Adalet bakanı Aysel Çelikel'le konuşulduğunda sanki gerçekten sorunun çözümünde yanaymış havası yaratıyordu, ama iş icraata geldiğinde onun da tavrı "devlet pazarlık yapmaz" oluyordu. Anlayacağınız gibi "dürüst siyasetçi" maskesi altında ölüm orucu direnişçilerinin birer birer ölmesini bekliyorlar. Devrimcilere yönelik baskı, zulüm sözkonusu olduğunda burjuva siyasetçilerin en liberal, en demokrat kesileninin yaptığı iş en iyi halde timsah gözyaşı dökmek oluyor. Sahtekârlığın sınırı yok! Bu konularda korkunç uzmanlar...

Bir acayip ülke şu Türkiye... En küçük biriminden devletin en üst kurumlarını yönetmeye kadar işleri yoluna koymanın temel taşı hile üzerine kurulu. Dürüstlük hayatın neredeyse her alanında sadece sahtekârlıkların üzerini örtme amacıyla kullanılan süslü laf olmaktan öte bir işe yaramıyor. Egemenlerin estirdiği yalan rüzgârıyla toplum nefes alacak halde değil. Siyasette, ekonomide... toplumsal yaşamın her alanında üçkâğıtçılık, rüşvetçilik, palavracılık, dolandırıcılık, sahtekârlık, ikiyüzlülük... çoktan doğal hale gelmiş durumda. Hırsızlar, dolandırıcılar, vurguncular, din tacirleri, bilumum mafya, boy boy çeteler... herbiri bir köşeyi tutmuş. Kendi dalında en başarılılar en büyük itibar sahibi oluyorlar. Kirli tezgâhların şeflerine tempolar tutuluyor; "Türkiye seninle gurur duyuyor" diye... Adları büyük yolsuzluklara karışanlara yollar sonuna kadar açılıyor. Kimi bürokrat, kimi parlamenter... Herbirinin bir etiketi var. Ordusuyla, polisiyle, korucusuyla, mahkemesiyle, sanayicisiyle, maliyecisiyle, eğitim kurumlarıyla, dini kurumlarıyla, medyasıyla... devleti kendi aralarında kardeş kardeş pay etmiş, güzel güzel yönetiyorlar.

Bunların herbiri konuştuğunda ağızlarında bal akar. Eli kanlı katil yaşam hakkının kutsallığı üzerine en güzel lafları kim-

seye bırakmaz. İşçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere kan kusturan zorbalar insan hakları, kadın hakları üzerine ahkâm keserler. Hatta insan hakları bakanlıkları, kadın hakları bakanlıkları vs. de kurmayı ihmal etmezler. En keskin demokrasi savunucuları bunlardır! Eksik tarafı varsa onu tamamlamanın kendilerinin boynunun borcu olduğunu mutlaka söylerler. Özgürlükten yanadırlar! Düşünce ve fikir özgürlüklerinin önündeki engelleri kaldıracaklarından dem vururlar. İşçi ve emekçileri iliğine kadar sömüren, ezilenlerin kan ve gözyaşı üzerine şaşaalı saltanatını sürdüren egemenler eşitlikten, haktan, adaletten, özgürlükten söz ederler. Açlıktan, yoksulluktan yakınırlar. Basınıyla, medyasıyla kitlelerin bilincini karartır, onların gerçeği görmemeleri için ellerinden geleni yaparlar ve ardından şeffaflıktan, aydınlıktan vs. vs. söz ederler. Vatanseverlik yarışında üzerlerine yoktur. Herbiri diğerinden daha vatansever, daha bağımsızlıkçıdır! Aynı zamanda herbiri diğerinden daha iyi pazarlamaya çalışır ülkeyi. Ve bunu halkın çıkarına yaptıklarını söylerler. Oysa, kendi kasalarıdır sözkonusu olan. Bütün bunlar, Türk hakim sınıflarının resmi ve gayriresmi yönetim mekanizmalarının karakteristik özelliklerindendir.

Egemenlerin bütün bu sahtekârlıklarına karşı çıkan, işçi ve emekçiler için, tüm ezilenler için yaşanır bir dünya isteyen komünistler, devrimciler terörist ilan edilir, işkencelerden geçirilir, zindanlara atılır, katliamlardan geçirilir. Devrimci mücadele ve direnişlerin duyulmaması için herşey yapılır. Doksansekiz ölüm orucu direnişçisi yaşamını yitiriyor, burjuva basın elbirliğiyle bu olaylardan söz bile etmiyor. Ondan sonra "halkın haber alma özgürlüğü"ndan sözederler, utanmazca.

Egemenler ortalığı toz dumana boğuyor, göz gözü göremez hale getiriyor, kitleleri kendi çıkar dalaşında kullanarak saltanatlarını sürdürüyorlar.

Kitlelerin ezici çoğunluğu kendi değerlerinin farkında değil. Onlar ordunun, polisin, mahkemelerin... devletin yalnızca egemenlerin iktidarını korumak için kurulduğunu bilmiyolar. Onlar F tipi zindanların niçin kurulduğunun, buralardan yükselen mücadelenin kimin için olduğunun ayırdında değiller. Yaratılan koyu karanlıkta devrimcilerin direnişleri, ölüm haberleri de duyulmuyor. Yayılamıyor ölüm haberleri kulaktan kulağa. Düşenleri yoldaşları ve yakınları uğurluyor, mücadelelerini omuzlamaya söz vererek. Geniş kitleler olan bitenden habersiz ve en kötüsü de devrimcilerin ne için, kimin için ölümü göze aldıklarının bilincinde değiller. Egemenlerin istediği gibi atını oynatabilmelerinin nedeni budur.

İki yılı geçti devrimcilerin ölüm orucu mücadelesi. 20 Ekim 2000'de başlattılar açlık grevini. 19 Kasım 2000'de ölüm orucuna dönüştürdüler. O gün bugündür sürüyor bu mücadele. Yüze yakın devrimci yaşamını yitirdi. Bu mücadelenin kazanımları da kayıpları da Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimine aittir.

Faşist iktidarın yaptırımlarına karşı yürümekte olan bu mücadele haklıdır. Kendine devrimciyim, ilericiyim diyen herkesin devrimci direnişçilerin yanında yer alması görevdir.

Ama bu, yürütülmekte olan mücadelenin bu biçimiyle sürdürülmesinin doğru olduğu anlamına gelmez. Tecrite karşı mücadele yürütülmek zorundadır, ama içinde bulunduğumuz süreçte ölüm orucuyla değil...

Faşist Türk devleti döktüğü bu kan denizinde boğulacak!

Devrimcilerin hesabı devrimle sorulacak!

Birgün mutlaka!

Susma, hesap sor!

Kasım 2002 ○

BURJUVAZİNİN ARAÇ VE İMKÂNLARINDAN DEVRİM İÇİN YARARLANMAK

I. Taktik konusunda bazı çıkış noktaları

Devrimci çevrelerde taktik konularda hararetli tartışmalar yaşanmaktadır. Çünkü taktik konular, içinde bulunulan anda, somut bir konuda somut siyaset gerektiren konulardır. Genel söylem düzleminde aralarında fark yokmuş gibi görünen gruplar/partiler arasında, iş somut siyasete geldiğinde büyük farklar ortaya çıkabilir, çıkmaktadır. Ve esasında bu farklar sistemleşiyorsa, bunların arasında genel söylem düzleminde, stratejik hedef tespitinde ve benzerinde varmış gibi görünen birliğin, gerçekte var olmadığının en açık, en somut işaretleridir.

Taktiğin doğruluğu/yanlışlığı, tespit edilmiş stratejik hedefe varmak için verili bir anda atılacak adımın, bizi o stratejik hedefe yakınlaştırıp yakınlaştırmadığı ile ölçülür. Yani Marksizm-Leninizm açısından başarılı ve doğru olan taktik, verili anda en başarılı görünen veya gerçekten de en başarılı olan somut adım değil, uzun vadeli hedefe bizi en fazla yakınlaştıran somut adımdır. Bazen verili anda en "başarılı" görünen veya gerçekte en başarılı olan adım, uzun vade açısından bizi tespit edilmiş stratejik hedefimize yaklaştıracak yerde, ondan uzaklaştırabilir. Böyle bir durumda doğru olan kısa süreli, anlık başarılar için uzun vadeli hedefin feda edilmemesidir.

Bizim uzun vadeli hedefimiz (başka bir deyimle stratejik hedefimiz) -sonal hedefimiz açısından- komünist bir dünyadır. Sömürücü sınıfların ortadan kaldırılmış olduğu, sömürü ve sömürücü sınıfların yeniden türemesinin maddi temellerinin olduğu gibi, düşünce altyapısının da silinmiş, geçmişte kaldığı, kafa-kol emeği arasındaki; kır-kent arasındaki zıtlıkların ortadan kalkmış olduğu; ulusal, dinsel köken farklılıklarının toplumsal hayatta artık farklılaşmaya ve çatışmaya yol açacak bir rol oynamadığı, cinsel baskı ve

eşitsizliğin yok edilmiş olduğu, sınırların ortadan kalktığı, ulusal devletlerin sönmüş olduğu, işbölümüne kölece bağlılığın ortadan kalkmış olduğu, işin bir yük olmaktan çıkıp bir zevk haline gelmiş olduğu, doğa yasalarının bilimsel bilgisi temelinde, doğal dengeleri gözeten, doğa ile uyum içinde üretim yapılan, herkesin hiç bir dış baskı olmadan kendi toplumu olarak kavradığı topluma, yeteneği ölçüsünde katkıda bulunduğu ve toplumun muazzam zenginliğinden sınırını kendi belirleyeceği ihtiyacı kadar aldığı, özgür bireylerin özgür birliğinin dünyasıdır hedef. Kuşkusuz bu hedef çok uzaktaki hedeftir. Bu hedefe giden yolda bir dizi ara aşamalardan geçilecektir. Bu ara aşamalar içinde yaşanılan ve savaşılan ülkenin şartlarına göre değişik biçimlere bürünecek, değişik devrim süreçleri yaşanacaktır.

Çok genel konuşulduğunda emperyalizme bağımlı ülkelerde sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün yolunu açmak için bir ön aşama olarak antiemperyalist-demokratik devrimler gerekecek, emperyalist-kapitalist ülkelerde ise sosyalist devrimlerle proletarya diktatörlükleri kurulacaktır.

Komünizme gidişte proletarya diktatörlükleri kaçınılmaz bir ara aşama olacaktır.

Proletarya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesi durmaksızın sürdürülmek, devrim süreklileştirilmek, derinleştirilmek, ilerletilmek zorundadır.

Komünizme sonuçta dünya çapında sosyalizm şartlarında yetişmiş "yeni insan"ların bilinçli çabalarıyla varılacaktır.

Atılan her taktik adımda komünistler, attıkları adımların bizi bu hedeflere ne ölçüde yaklaştırdığını sorgulayıp adımlarını ona göre atmak zorundadırlar.

Sonal hedefe varmada temel unsur insandır. Sınıf bilinçli işçiler, durumlarının bilincine varmış, bilinçli olarak tercihlerini sosyalizmden yana yapmış ve sosyalizm için mücadele eden, sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkan ve bunları daha da ilerletmeye kararlı bunun için mücadele eden emekçi yığınlar.. Proletarya diktatörlüğüne varmanın, proletarya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesini kesintisiz sürdürmenin, devrimi sürekli kılmanın, sosyalizmin zaferini ilerletmenin, derinleştirmenin komünizme yürümenin gerçek garantisi budur.

Bu yüzden atılacak tüm taktik adımlar bir soruya verilen cevapla yargılanmalıdır: **İşçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme seviyesini ne ölçüde yükseltiyor?** İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sosyalizm/komünizm hedefi doğrultusunda bilinçlenmesine, bu uğurda örgütlenmesine olumlu katkıda bulunmayan bir taktik, bu taktik anda ne kadar başarılı görünürse görünsün, marksist-leninist/komünist bir taktik değildir, yanlıştır.

Stalin şöyle diyor:

"Taktik, anlık çıkarlara tabi olamaz; dolaysız siyasal etki mülahazalarını kendine kılavuz almamalıdır, sağlam zeminden ayrılıp havada şatolar ise hiç mi hiç kurmamalıdır –taktik, stratejinin hedef ve olanaklarına uygun olarak inşa edilmelidir." (Leninizm Dizisi, 7. Defter, sayfa 28, İnter Yayınları, Temmuz 1992, İstanbul)

Taktikle ilgili olarak bir de şu bilinçte tutulmalıdır:

Her komünist partisi devrim öncesi gelişme sürecinde iki aşamadan geçer. Birinci aşama, Stalin'in deyimiyle partinin "biçimlenme, yaratılma" dönemidir.

Bu dönemde; *"Partinin dikkatinin ve kaygısının merkezinde partinin kendisi, varlığı ve korunması durur. Bu dönemde parti, belli bir kendi kendine yeten güç olarak görünür. (..)"*

Bu dönemde *"Komünizmin en temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en sadık işçi sınıfı güçlerini partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayakları üzerine dikmektir. Lenin yoldaş bu görevi 'Proletaryanın öncüsünü Komünizm için kazanmak' şeklinde formüle eder." (Stalin, Eserler cilt 5, sayfa*

92, İnter Yayınları, aktaran Bolşevik Parti İnşa Öğretisi Üzerine, H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları, Ocak 1997, İstanbul, sayfa 107-108)

Bu dönemde *"Partinin taktiği, taktik kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvencelenmesinin çıkarları doğrultusunda hareketin her türü ve her bir biçiminden; proletaryanın örgüt biçimlerinden yararlanılmasını, bunların kombinezonunu, karşılıklı olarak birbirini tümlemesini vb. şart koştuğundan, aynı şekilde zorunlu olarak sınırlıdır ve atılımdan yoksundur." (Stalin'den aktaran H. Yeşil, age, sayfa 107)*

Burada söylediklerimizin özel olarak bizim somut durumumuzla, genel olarak da Kuzey Kürdistan-Türkiye alanında faaliyet gösteren ve sosyalizm-komünizm, Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci grupların somutuyla bağını kurduğumuzda şunları tespit ediyoruz:

- Bolşevik Komünist Partimizi 20 yılı aşkın süredir inşa etme yönünde çalışmamıza rağmen henüz hâlâ parti inşasının birinci aşamasını aşmış durumda değiliz. Hâlâ "öncünün komünizme kazanılması" kavradığımız esas halka konumunda.

İşçi sınıfı ile bağlarımız giderek güçlenmesine rağmen, henüz "işçi sınıfının öncüsünü kazandık", "işçi sınıfı hareketi ile komünizmi birleştirdik" diyecek durumda değiliz. Zaten cılız olan işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi burjuvazinin etki ve kontrolü altında.

- Bugün yalnızca biz bu durumda değiliz. İşçi sınıfı, sosyalizm, komünizm vb. adına çalışan hiç bir devrimci grup -palavralarını bir kenara bırakırsak- işçi sınıfı içinde belirleyici önemde bir güce ve bağlara sahip değil.

Böyle bir ortamda taktiğin "zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksun" olacağı bilinmelidir. Böyle bir ortamda sanki sorun milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek"miş, sanki işçi sınıfı adına konuşan örgütler bunu yapacak durumda imiş gibi "taktik"ler üretmek ve bunları güncel siyasette "devrimci siyaset" olarak tanıtmak en iyimser deyimle kendi kendini kandırmaktır.

Bugün taktik alanda yapılması gereken, her somut durumda öncelikli olarak işçi sınıfının en ileri kesimlerini Komünist Partisi'ne kazanmaya yönelik adımları tespit edip bu adımları atmaktır. İşçi sınıfının ve emekçilerin geniş yığınları açısından da, onlara -onlardan kısa süre için tecrit olma pahasına da- doğru olanı söylemek, onlarda düzenin şu veya bu partisine, kesimine karşı değil, genel olarak düzene karşı düşmanlığı geliştirecek bilinci onlara taşımak, onların düzene karşı öz örgütlenmesini ilerletmeye yönelik faaliyetler yürütmektir.

II. Burjuvazinin imkân ve araçlarından devrim için yararlanmak...

Taktik konusunda devrimciler arasında en ateşli tartışmalardan biri burjuvazinin imkân ve araçlarından devrim için yararlanmanın nasılı konusunda yürümektedir.

Herkes, bu yararlanma işinin ilke olarak red edilmeyeceği, bunun yapılması gerektiği konusunda hemfikirdir. Ancak bu yararlanmanın nasıl olacağı konusunda hemen herkes ayrı telden çalmakta, bir çok halde "yararlanma" adına devrimci siyasetten uzaklaşılması, reformizmin batağına saplanılması durumları ortaya çıkabilmektedir.

Biz burada bunu "yararlanma"nın değişik anlamları, alanları, biçimlerine bölerek biraz somut tartışmak istiyoruz.

Fakat bu somut tartışmaya geçmeden, bir şeyi bir kez daha bilince çıkarmak istiyoruz: Burjuvazinin kendi iktidarını ayakta tutmak için kullandığı imkân ve araçlardan yararlanma olanakları, komünistler ve devrimciler açısından, bugün onların güçsüzlüğü göz önüne alındığında olağanüstü sınırlıdır.

a) Burjuvazinin kendi arasındaki çelişme ve çatışmalardan yararlanma alanı

Lenin, "Sol Radikalizm, Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı" başlıklı eserinde "sol" sapmaya karşı mücadele içinde, "düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı; olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetme" tavrını "sonsuz derecede gülünç bir tavır" olarak nitelendirir. (Bkz. Leninizm Defterleri 7, sayfa 55)

Gerçekten de düşman kamptaki çelişme ve çatışmalardan yararlanılmasının peşinen -ya da ilke olarak- tüm zamanlar için vb. reddi aptalca bir yanlıştır.

Burada temel sorun şudur. Düşman kamptaki çelişmelerden yararlanma adına yola çıkanlar, gerçekten de düşman kamptaki çelişmelerden yararlanıyor mu? Bunu yapacak durumdalar mı? Somut olarak yaptıkları devrim mücadelesini ilerleten bir şey mi? Yapılan, işçilerin emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltiyor mu, yoksa tersi mi oluyor?

Bu bağlamda başarılı "yararlanma"ya örnekler:

Örneğin Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşı arifesinde oldukça uzun süre, emperyalist kampta oluşan "demokratik" emperyalist güçlerle, faşist emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanmaya çalıştı, 1939'un Ağustos'una kadar İngiltere, Fransa ve ABD ile ittifak kurmaya çabaladı. Fakat "demokratik" emperyalistler, Nazi Almanyası'nın bolşevik Sovyetler Birliği'ne saldırmasını istedikleri ve bekledikleri için Sovyetler Birliği'nin ittifak çabalarına hep oyalayarak cevap verdiler. Beklentileri Almanya'nın önce Sovyetler Birliği'ne saldırması idi. Bu durumda Sovyetler Birliği, Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırısını engellemek, en azından geciktirmek için, Nazi Almanyası ile saldırmazlık paktı imzaladı. Bu pakt sayesinde sonuçta Sovyetler Birliği iki yıla yakın zaman kazandı. Bu zamanı geleceği kesin olan Nazi saldırısına karşı hazırlık için kullandı. Alman-Sovyet saldırmazlık paktı, "düşmanlar arasındaki çelişme ve çatışmalardan" devrimin çıkarları için yararlanma taktiğinin iyi bir örneğidir.

(Ne yazık ki yer yer gerekçelendirmede, esas saldırganların diğer emperyalistler olduğu; Almanya'nın onlara göre barıştan yana olduğu vb. gibi yanlışlar yapılmıştır. Yer yer komünist partilerin bir bölümü, Sovyetler Birliği-Almanya arasındaki devletler arası bir anlaşmayı, şimdi Nazi Almanyasını müttefik gören, en azından düşman görmeyen bir biçimde yorumlamışlardır. Bu gibi tavırlar tabii ki işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilincini karartan tavırlardır ve taktiğin doğruluğuna da zarar veren tavırlardır.)

– Çin devriminde Çin Komünist Partisi gerek değişik emperyalist devletlerin kompradorları arasındaki; gerekse bir yanda komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla, diğer yanda milli (orta) burjuvazi arasındaki çelişme ve çatışmalardan ustaca yararlanmayı bilmiştir.

Ülkenin Japon emperyalistleri tarafından işgal edildiği yıllarda, ABD emperyalizminin kompradorları ile de "Anti-Japon Cephe" içinde birlikte yer alınmıştır.

Milli (orta) burjuvazi hemen bütün antiemperyalist demokratik devrim süreci boyunca, işçi sınıfı ve köylülükle birlikte hareket etmiştir.

Daha sonra da, milli (orta) burjuvazi topyekün ve cepheden karşıya alınmamış, kültür devrimi dönemine kadar ona daha önce sahibi olduğu işletmelerden "kâr payı" verilmiştir.

Bütün bunlar esasta doğru taktiklerdir. Düşman kamptaki çelişmelerden doğru biçimde yararlanma örnekleridir.

(Ancak ne yazık ki burada da bu siyasetlerin gerekçelendirilmesinde yer yer önemli hatalar da yapılmıştır.

Örneğin, 1957 yılında *"Çin'in özel şartla-*

rında milli burjuvazinin gönüllü olarak sosyalizmin inşasına katıldığı" tezi, böyle yanlış bir gerekçelendirmedir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların bilincini karartan bir gerekçelendirmedir bu.)

Düşman kamptaki çelişmelerden bu doğru yararlanma örneklerinde bir olgu belirleyicidir: Bu yararlanma işini yapan güçler, gerçekten de "yararlanacak" durumdadırlar!

Her iki örnekte de proletaryanın temsilcileri, burjuvazinin temsilcileri ile pazarlık yapacak güçte ve konumdadır. Her iki halde proletarya ve emekçileri kendi etrafında birleştirmiş komünist partiler sözkonusudur. Bunlar taktikte büyük manevra alanına sahiptirler.

Bu ön şartın olmadığı durumlarda, yani proletarya partisi gerçekten de burjuvazinin siyasi güçleriyle gerçek anlamda pazarlık yapacak güçte olmadığı durumlarda, "düşman kamptaki çelişmelerden yararlanma" iddiası boştur. Pratikte yapılan bir çok halde "yararlanma" adına burjuvazinin şu veya bu kesiminin kuyruğuna takılmaktır. Bunun örneklerini geçmiş dönemde, özellikle "Üç Dünya Teorisi"nin "ikinci dünya" ve "üçüncü dünya" denen ülkelerde, işçi sınıfı adına hareket eden ve fakat bırakalım sınıfın çoğunluğunu, sınıfın öncüsünün önemli bir bölümünü bile henüz saflarında birleştirmiş olmayan bir dizi "marksist-leninist" partinin izlediği siyasette gördük, yaşadık. Ülkemizde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni savunduğunu iddia eden bir çok grup, en başta da karşı devrimci Aydınlık, "Rusya"ya karşı, gerçekte olmayan "bağımsızlık" savunusunu siyasetlerinin merkezine koyarak, Türk egemen sınıflarının kuyruğuna takıldılar, çevrelerindeki devrimci insanların enerjisini objektif olarak faşist Türk devletinin savunulması için kullandılar.

Kuşkusuz doğru ve başarılı bir "yararlanma" taktiği için "güç" tek başına belirleyici değil. Güçlü olduğu halde, "taktik" manevra alanı olduğu halde, düşman kamptaki çelişmelerden yararlanma adına, yanlış işler de yapılabilir.

Bunun da bir dizi örneği vardır.

Örneğin, Kruşçev modern revizyonistleri, önce bir bütün olarak emperyalizmi halkların baş düşmanı olmaktan çıkarıp yalnızca ABD emperyalizmini; daha sonra da ABD emperyalizmini de değil, yalnızca "ABD'deki savaş delisi güçleri" baş düşman ilan ederken bunu bir yanıyla düşman kamptaki çelişmelerden yararlanma adına yapıyordu.

Karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi", yine düşman kamptaki çelişmelerden yararlanma adına, ABD emperyalizmi ve Rus sosyalemperyalizmi dışındaki tüm emperyalist güçleri de "bağımsızlık isteyen", "ezilen devlet" sayıyor ve bunlarla ittifakı öneriyordu. Bu teorinin tutarlı uygulanmasında ÇKP yönetimindeki revizyonistler faşist Şili Pinoçet yönetimini, faşist İran Şah yönetimini; faşist Pakistan Yahya Han yönetimini devrim güçleri arasında sayıyordu. "Faşist devletlerle diplomatik ilişkileri reddetme" iddiasında olan Arnavutluk yönetimi, 12 Eylül rejiminin en karanlık döneminde faşist Cunta yönetimiyle gayet sıkı ilişkiler geliştiriyordu.

b) Parlamento seçimleri ve parlamentodan yararlanma alanı

Burjuvazinin imkânlarından yararlanma tartışmalarında hemen her dönemde öne çıkan alanlardan biri parlamento ve parlamento seçimleri alanıdır.

Bu bağlamda Marksizm-Leninizm adına konuşan bir çok oportünist, Lenin'in "Sol Radikalizm"de bu bağlamda söylediklerinden yola çıktıklarını iddia ederek (Bkz. "Burjuva Parlamentolara Katılmalı" başlıklı bölüm, "Sol Radikalizm..." Lenin, İnter Yayınları, Nisan 1996 İstanbul, sayfa 52-63), gerçek güçlerinin ne olduğuna bakmadan, hemen her seçimde "ince seçim taktikleriyle", "yüksek siyaset" yapmak adına ya reformist bir siyasetle seçimlere katılmakta ya da, daha da kötüsü, burjuvazinin bir kesiminin açıkça kuyruğuna

takılmakta, "sol" görünen burjuva partilerine verilecek oyla ya da onlarla kurulacak bir ittifaka verilecek oyla, "faşizmi" vb. engelleme çağrıları vb. yapmaktadır.

Yapılan, sonuçta objektif olarak bunu yapanların etkilediği küçük -fakat toplumun devrime sempati duyan en ileri- bir kesimin burjuvazinin seçim sahtekârlığı sirkine, bilinçi ve örgütlenme seviyesine hiç bir olumlu katkı sağlanmadan katılmasıdır. Seçimlere katılan kitleler arasında parlamenter önyargı ve hayaller körüklenmekte, yaratılan büyük beklentilerle girilen seçimlerden bir çok halde hayal kırıklıkları ile çıkılmaktadır.

Lenin "Sol Radikalizm"de, devrimci dalganın oldukça yüksek olduğu, komünizmin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde büyük bir prestiji ve çekiciliği olduğu; batıda genç komünist parti ve grupların bile devrimci ortamda kısa zamanda kitleselleştiği bir ortamda, "parlamentarizm tarihsel ve siyasal bakımdan ömrünü doldurmuştur" iddiasını ileri süren ve bu gerekçeyle de parlamento seçimlerine katılmayı ve burjuva parlamentolarına girip orada çalışmayı -adeta ilke olarak- reddeden "radikal" sol çizgiye karşı polemik yürütmektedir. Lenin bu yanlış görüşe karşı, dünya tarihi açısından parlamentarizmin ömrünü "tarihi bakımdan doldurduğunu"; fakat siyasi bakımdan bu tespitin doğru olmadığını ortaya koymakta ve şöyle demektedir:

"'Milyonlar' ve 'lejyonlar' değil, sadece sanayi işçilerinin oldukça önemli bir azınlığı katolik papazların peşinden, kır işçilerinin önemli bir azınlığı junkerlerin ve büyük köylülerin peşinden gitse bile, bundan hiç kuşkusuz, Almanya'da parlamentarizmin henüz ömrünü doldurmadığı, parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden mücadeleye katılmanın, devrimci proletaryanın partisi açısından, tam da kendi sınıfının geri katmanlarını eğitmek için, tam da ezilen, korkutulmuş ve bilisiz kır kitlelerini uyandırıp, aydınlatmak için mutlak bir yükümlülük olduğu sonucu çıkar. Burjuva parlamentosunu ve tüm diğer gerici kurumları dağıtacak güçte olmadığınız sürece, bu kurumlar içinde çalışmakla yükümlüsünüz, çünkü tam da buralarda da hâlâ papazlar tarafından ve kırın yalıtılmışlığı nedeniyle aptallaştırılan işçiler bulunmaktadır." (age., sayfa 55)

Parlamentarizm hastalığından muzdarip oportünistler, genelde bold olarak yazılan bölümü alıp burjuvazinin kuyruğuna takılmayı haklı göstermeye çalışmaktadır. Lenin'in burada söylediklerini hangi ortamda, hangi yanlışa karşı söylediği, yazdığı onları fazla ilgilendirmemektedir. Halbuki bu, belirleyici önemdedir. "Radikal" solcular, komünizm adına parlamenter seçimlere katılmayı, parlamento kürsüsünü kullanmayı reddettiklerinde, onlar seçimlere katılmaları halinde, devrimci-komünist bir propagandayla parlamentoya oldukça güçlü bir grupla girecek ve parlamento kürsüsünü kapitalist sistemin yıkılması gerektiğini göstermek için kullanacak durumdaydılar. Onların gücü buna elveriyor ve fakat henüz "burjuva parlamentosunu ve tüm diğer gerici kurumları dağıtmaya" yetmiyordu. Böyle bir durumda, "parlamento ömrünü doldurdu" gerekçesiyle seçimlere katılmamak ve böylece parlamento kürsüsünden yararlanmaktan vazgeçmek gerçekten de çocukça bir yanlış olurdu.

Bugün dünya çapında ele alındığında durum 1920'lerin başındakinden çok değişik. Emperyalizm ve gericilik topyekün saldırı halinde. İşçi sınıfı ve emekçilerin büyük çoğunluğu karşıdevrimin kesin etkisi altında. Komünizm genelde işçi ve emekçi yığınlar açısından bir alternatif olarak görülmüyor. İşçi ve emekçilerin ancak çok küçük bir bölümü sosyalizme, komünizme, devrime ilgi ve sempati duyuyor. Birkaç istisna dışında marksist-leninist güçler ve Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle yeterli ve sağlam bağlara sahip değil, çok büyük çoğunluğu etki-

leri gayet sınırlı olan küçücük öncü gruplar durumunda. Bir kaç istisna dışta tutulursa, marksist-leninist güçler ve Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçler, devrimci-komünist bir propagandayla parlamento seçimlerine katılma ve parlamentoya girip parlamentoyu, işçileri, emekçileri uyandırmak için, komünizmin propagandası için bir kürsü olarak kullanma imkânlarına sahip değil. Böyle bir ortamda "biz parlamentoyu dağıtacak durumda değilsek" o zaman ondan "yararlanma yükümlülüğüne" sahibiz vb. gerekçeyle seçimlere katılmak, kendini ve kitleleri kandırmak anlamına gelir. Evet, anda genel olarak ele alındığında komünist hareketin tek tek ülkelerdeki parçaları "parlamentoyu dağıtacak güçte" değil, fakat aynı zamanda parlamentodan yararlanacak güçte de değil!

Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından konuştuğumuzda bu çok daha nettir. Biz bolşevikler bugün kendi komünist propagandamızla açıkça seçimlere katılma imkânına sahip değiliz. Gerçekte sansürsüz ve otosansürsüz devrimci, komünist açık propaganda bugün parlamenter maskeli faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde mümkün değil. TC'de bugün gerçekten komünist bir programa sahip olan bir partinin legalleşmesi mümkün değil. Yasalar bunu engelliyor. Yasal engelleri aşmak için de yeterli bir kitle desteği yok. Şimdi Türkiye "Komünist" Partisi (T"K"P) isimli revizyonist, reformist bir partinin kendi adıyla seçimlere katılıyor olması, bu gerçeği değiştirmiyor. Bu partinin hem genel programı ve hem de seçim programı sadece isimde komünist. Bugünün Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında örneğin ulusal sorunda Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunmayan, faşist Türk ordusunun Kuzey Kıbrıs'tan derhal çıkmasını savunmayan, Ermeni ulusu üzerinde tarihte uygulanmış olan soykırımı lanetlemeyen ve diasporadaki Ermenilerin dönme ve yerleşme, ayrı devlet kurma hakkını savunmayan; ya da ülkede köklü çözümler için faşist Türk devletinin yıkılması gerektiğini açıkça ortaya koymayan bir program, adı ne olursa olsun komünist değildir. Fakat bunları açıkça ilan eden bir partinin de legal olması mümkün değildir.

Diğer yandan fakat seçimlere legal olarak katılmak için belli doğruların açıkça savunulmasından vaz geçilmesi, "ezop diliyle" konuşarak propaganda yapılması şartlarında da, bizim bugünkü gücümüzle parlamentoya komünizmin propagandasını yapacak birilerini sokma imkânımız da yoktur. Seçmen bazında bizim göstereceğimiz adayların alacağı oylarla parlamentoya girme şansı bugünkü şartlarda sıfırdır. O halde bizim açımızdan seçimlere katılma, parlamentodan yararlanma için değil, olsa olsa seçim ortamından sınırlı legal propaganda yoluyla da yararlanma için bir katılma olabilir ancak.

Bu yalnızca bizim için değil –istedikleri kadar tersini iddia etsinler– gerçekte ülkemizde Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm devrimci güçler için böyledir. Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm güçlerin güçbirliği yapması ve ortak adaylar çıkarması halinde de –bugünkü güç dengesinde– parlamentoya devrimci milletvekilleri sokma şansı –gerçekçi değerlendirildiğinde– sıfırdır.

O halde bizim açımızdan ve Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçler açısından "seçimlere katılmak" –en iyi halde– sınırlı legal propaganda imkânlarını kullanmak için katılmak olacaktır. Bunu ise tüm Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimciler ve komünistler güçleri oranında zaten yapmaktadır. Bu durumda seçimlere katılmak, belli insanlarımızın aslında yalnızca iyice sınırlandırılmış bir propaganda için açığa çıkartılmasından ve bizim etkilediğimiz küçük bir kesimin kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Tabii seçimlere sol adına katılan ve seçilme şansı da –devrimcilerle karşılaştırıl-

dığında- daha yüksek olan güçler de var. Bunların başında bu seçimlerde HADEP geliyor. HADEP, ÖDP'den kopan SDP ve EMEP ile DEHAP çatısı altında giriyor seçimlere. Barıştan, demokrasiden yana olan güçleri bu bloku desteklemeye çağırıyor. Burada, kendi adlarına ve ve kendi propagandalarıyla, kendi adaylarıyla seçime katılıp, seçilme şansı olmayan Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçler ve biz komünistler için iki yol var:

Ya çevremizde etkilediğimiz dar devrimci çevreyi ehven-i şer siyasetine çağırıp var olanlar içinde demokrasiye en yakın reformist güç olan bu bloku desteklemeye seferber edeceğiz, ya da bütün gücümüzle seçim ortamının yarattığı ve yaratacağı siyasi tartışmanın içine komünist alternatifi taşıyacağız, bu seçimlerde de işçiler ve emekçiler için seçilecek devrimci bir alternatif olmadığını açıklayacağız ve işçi ve emekçileri oylarını sömürü sistemini red ettiklerini gösterir bir tarzda kullanmaya, yani boykota çağıracağız.

Birincisi reformistler içinde en sol görünenin kuyruğuna takılmaktır, ikincisi bugünkü şartlarda doğru bağımsız komünist siyasettir.

Toparlarsak:

Parlamentoyu dağıtacak güçte olmadığımız sürece evet ilke olarak parlamenter mücadeleyi, parlamento kürsüsünün kullanılmasını ve parlamento seçimlerine katılmayı reddetmek yanlıştır, "çocukluk"tur. Ancak bu çocukluk olduğu gibi, parlamento kürsüsünü kullanma, andaki güç dengesinde imkânsız olduğu halde sanki bu mümkünmüş gibi "taktikler" geliştirmek, hemen hiç gücü yokken seçimlere bağımsız adaylarla katılmak, hatta daha kötüsü, var olan kötüler içinde daha az kötü olanın kuyruğuna takılarak seçimlere katılmak da yanlıştır.

Bu, burjuvazinin imkânlarından gerçekte yararlanma değil, burjuvazinin imkânlarından yararlanma adına içinde etkin olduğumuz dar devrimci kitleyi yanlış bilinçlendirme ve yönlendirme demektir.

c) Devlet kurumları içinde çalışma, devlet kurumlarını devrim için kullanma alanı

Burjuvazinin imkânlarından yararlanma sorununda tartışılan bir alan devlet kurumları alanıdır.

Bu bağlamda önce şu bilinmelidir:

Devlet kurumlarında çok sayıda emekçi hizmetli ve işçi statüsünde çalışma durumundadır. Ülkemizde devlet en büyük işveren durumundadır. Bu yüzden komünistler açısından devlet kurumlarında çalışmak öncelikle işçiler ve hizmetliler arasında komünist faaliyet yürütmek anlamına gelir. Partinin bu kurumlarda çalışan işçiler, emekçiler arasında da inşası çalışması yürütülmek zorundadır. Tabii ki bu çalışma içinde komünist partisine kazanılan veya yakınlaştırılan bireyler ellerindeki imkânlar ölçüsünde komünist partisine yardımcı olacak, çalıştıkları kurumların kullanabildikleri imkânlarını, kullanabildikleri ölçüde parti çalışmaları için, devrim için kullanmaya çalışacaktır.

Bu bağlamda özellikle büyük KİT'ler dışında ordu ve eğitim-öğretim kurumları komünistler açısından önemli faaliyet alanlarıdır.

Ancak "yararlanma" bağlamında tartışılan esas sorun bu değildir. Tartışılan esas sorun bu kurumlar içinde belli yönetici mevkileri de ele geçirip, bunları bir çeşit ele geçirip kurum olarak devrim faaliyeti için kullanma sorunudur. Örneğin, yargı üst kurumunda bir savcı, bir yüksek hakim; örneğin bir devlet hastanesinde bir başhekim; örneğin bir KİT'te bir yönetici vb. yönettiği kurumu çeşitli yol ve yöntemlerle devrim için kullanabilir mi sorusudur tartışılan. Bu tartışmada genel tavır olarak söylenecek şudur: Nasıl ki parlamentodan yararlanmak ilke olarak reddedilemezse, değişik devlet kurumları içinde çalışmak ve bu kurumları kullanmak da ilke olarak reddedilemez.

Burada da temel sorun, gerçekten yararlanacak durumda mıyız, yoksa yararlanma adına devlet kurumları içinde yö-

netici olarak çalışan insanlarımızın eriyip gitme durumu var mı sorunudur. Ve şu kesindir: Eğer bir komünist parti öncülüğünü yaptığı iddiasında olduğu sınıfın önemli bir aktif desteğine sahip değilse, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle bağı güçlü değilse, "devlet kurumları" içinde yönetici mevkilerde çalışan partililerin "devlet kurumlarını kullanması" çok güç; hemen hemen imkânsızdır.

Burada şu noktalar bilinçte tutulmalıdır:

– Parlamenter çalışmanın tersine, devlet kurumları içinde yönetici mevkilerde çalışmanın gerisinde halk oyu –halk desteği vb. değil, uzmanlık vardır. Ve bir çok durumda ülkemizde bu da yetmez, bunun yanında bir de devlet içinde bir "dayı"ya sahip olunması bir devlet kurumunda ilerlemek için gereklidir. Devlet kurumları içine kapanık, halkın kontrolü dışında kurumlar olduğundan ve orada yönetici mevkilere gelenler devlet tarafından yararlılıkları kabul edilmiş insanlar olması gerektiğinden, bu kurumlarda çalışanların kırma iddiasında olduğumuz çarkların dişlileri arasında öğütülmesi, giderek değiştirme iddiasında olduğu devletin bir parçasına dönüşmesi tehlikesi büyüktür.

– Devlet kurumlarında yönetici olarak çalışanlar devlet memuru konumundadır. Bunlar içinde yer aldıkları devleti yıkma faaliyetini –yani komünist faaliyeti– açıkça yürütemezler. Kendilerini önemli ölçüde gizlemek zorundadırlar. Bunların bulundukları kurumda yükselmeleri için, devletin onlara güven duyması gerekir. Bu ise bu insanların dış görünüşte devletin bekası için çalışması gerektiği anlamına gelir. Diğer yandan devlet kurumlarında yükselenlere devlet büyük imtiyazlar sunmaktadır. Yüksek devlet memurluğu, yüksek imtiyazlar ve imkânlar demektir.

Böyle bir sosyal konum ve faaliyet içinde olanların yozlaşma tehlikesi büyüktür.

1968'lerde batıda "kurumlar içinde uzun yürüyüş"ten söz edenlerin büyük çoğunluğu o kurumların parçası haline geldiler.

Bütün deneyimler bu alanda "yararlanma" konusunda çok daha dikkatli olunması gerektiğini gösteriyor.

Bu alanda çalışan insanların ideolojik olarak çok sağlam olmamaları halinde, bunların devlet savunuculuğuna doğru gelişmesi adeta programlanmış sayılabilir.

d) Burjuvazinin devlet dışı kurumları ve faaliyet alanlarından yararlanma alanı

Yararlanma sözkonusu olduğunda tartışmalarda burjuvazinin devletdışı kurumlarından yararlanma sorunları da hararetle tartışılan konular içinde yer alıyor. Bu alanı değişik bir kaç alt alana ayırırsak:

– Ekonomi, özel olarak ticaret alanı.

Komünist faaliyetin en önemli sorunlarından biri maddi / mali güç sorunu. Komünist faaliyet profesyonel kadrolara, iyi işleyen birbirinden bağımsız illegal baskı aygıtına vb. ihtiyaç duyuyor. Biz somut olarak kendi durumumuz üzerine konuşursak, mali gücümüz daha büyük olsa, bugünkünden çok daha yoğun bir faaliyet yürütebileceğimizi biliyor ve söylüyoruz. Kadro bakımından yapabileceğimiz kimi işleri, mali kaynaklarımız yeterli olmadığından yapamıyoruz.

Bu tabii ki iyi bir durum değil.

Bu durumdan çıkış yolu olarak bir çok insan –buna kimi yoldaşlarımız da dahil– ticaret işleriyle uğraşılmasını görüyor ve gösteriyor.

Bu bağlamda da bilinmesi gereken şudur:

Kapitalist toplumda ticaret alanı, bu alanda rakiplerin birbirini yiyip bitirme temelinde büyüdüğü bir alandır. "Birbirine kazık atmak" bu alanda kuraldışı değil, kuraldır. Böyle bir alanda çalışan "kurtlar arasında kurtlaşmak" durumunda olacaktır. Ticaretin en "namuslusu" bile, en azından o somut işte ücretli işçi olarak çalışanların sömürüsünü gerektirir. Bu alanda patron olarak çalışan komünist, patron olarak davranmak durumun-

da ve zorundadır. Biz sosyal yaşantının bilinci belirlediğini biliyoruz. Bu alanda çalışacak olan komünistin –hayatının önemli bölümünü oluşturan– iş hayatı bir ticaret burjuvasının hayatıdır. Böyle bir işte çalışanın komünist olarak kalması, yozlaşmaması olağanüstü bir ideolojik sağlamlık gerektirmektedir.

Bütün bunların bilincinde olarak, bu alanın kullanılması ilke olarak reddedilemez.

Fakat bunlar bilinçte tutulduğunda da, bu alanda "yararlanma" işinin çok güç olduğu, maddi / mali güçlenme için esas kaynağın bu alan olamayacağı, esas dayanılması gerekenin işçi ve emekçilerin desteği, aidatı, bağışı olacağı bilinmelidir.

– Medya / kültür alanı

Burjuvazinin imkânlarından yararlanma açısından bizim için en ilginç ve önemli alanlardan biri medya ve kültür alanıdır. Bizim esas faaliyetimiz emekçi kitlelerin uyandırılması, bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi faaliyetidir. Medya/kültür alanı burjuvazinin işçilere, emekçilere kendi dünya görüşünü aktardığı, işçileri, emekçileri kendine köle olarak tutmak için kullandığı, onların bilincini kararttığı alandır.

Bu alanda esas mesele burjuvazinin kontrolünde olmayan kendi medya ve kültür alanımızı yaratmak ve bunu sistemli olarak geliştirmek ve yaygınlaştırmaktır. Ancak burada da şu bilinmesi gerekir ki, burjuvazi kendi kontrolü dışında gerçekten komünist bir medya/kültür alanının ortaya çıkmasını engellemek için herşeyi yapacaktır, yapmaktadır. Yasaklama, sansür vb. gündemdedir, gündemde kalacaktır.

Fakat bunun yanında "yararlanma" sözkonusu olduğunda, burada doğrudan burjuvazinin medyasında/kültür alanında çalışmak sözkonusudur. Burada da yine bu, ilke olarak reddedilmez. Fakat hiç kimse bir komünist olarak burjuva medya ve kültür alanını açık komünist propaganda için kullanabileceği hayaline kapılmamalıdır. Bu alan burjuvazinin iktidarını garanti altına alma işlevine sahiptir. Bu alanda burjuvazinin kontrolü altındaki medya ve kültür kurumlarında (sinema, tiyatro vb.) ancak burjuvazinin anda –çeşitli nedenlerle– kabul edebileceği derecede "eleştirel" katkılar yapılabileceği bilinmelidir. Burjuvazi yekpare bir bütün değildir ve demokrasi, bireysel özgürlük vb. savunduğu iddiasındadır. Arada bir bu iddiasına dayanak yapabileceği "eleştirel" kültürel katkılara gözyumabilir. İlerici bir tiyatro oyununun sergilenmesi; televizyonda eleştirel bir programın yayınlanması mümkün olabilir. İşçi ve emekçilerin televizyon seyretmediği gecenin geç bir saatinde "eleştirici" bir program yayınlanabilir. Burjuvazi açısından bunun işlevi, kendisinin ne kadar demokrat olduğunu göstermek ve bu arada "sol" izleyici pazarına da "mal" sunmaktır. Bu alanda yapılanlar bu bilinçte tutularak yapıldığında ve fazla büyütülmediğinde bu tür bir yararlanmanın bir zararı yoktur. Fakat bu gibi durumlardan yola çıkarak burjuva egemenliği altında, onun imkânlarını kullanarak komünist, sosyalist bir medya ve kültür faaliyeti yaratmak amaç olarak veya iddia olarak ortaya atıldığında, burada önemli bir yanılgı söz konusudur.

– Sivil toplum örgütleri alanı

Burjuvazinin imkânlarından yararlanma tartışmalarında özellikle son on yıllarda –öncelikle de batıda– öne çıkan bir alan var: Sivil toplum örgütleri alanı.

Özellikle 1968'li devrimci eskileri, "kurumlar içinde uzun yürüyüş"lerinde yorulup devrimden umutlarını kesip "demokratlık"larını keşfettiklerinde, bunların bir bölümü –devletle tam bütünleşememiş ya da bütünleşmek istemeyen bölümü– tabandan hareketle toplumu reforme etme iddiasına sarıldılar. Feminizm, çevrecilik, barış hareketi, insan hakları savunuculuğu, globalizasyona karşı yerelliğin, bölgeselliğin savunulması; eko-

nomide aşırı borsa kârlarına karşı, tahvil gelirlerinin (shareholder value) vergilendirilmesi; en borçlu geri ülkelerin borçlarının silinmesi ve "kalkınma yardımının" artırılması talepleri vb. bunların sarıldığı ana temalar oldu. Bu temalara bağlı bir sürü "sivil toplum örgütlenmesi" ortaya çıktı ve gelişti. Egemen burjuvazi de bu örgütlerin kitleselleştiği ölçüde bu temalara sahip çıkıp "parlamento dışı örgütler" adı altında kendi paralel örgütlerini kurdu veya var olanları "destekle"yerek, egemenlerin kontrolünde "parlamento dışı örgütler" haline getirdi.

Bu bağlamda bizim açımızdan yapılması gereken ve yapmaya çalıştığımız esas iş, işçi ve emekçi kitlelerin somut değişik sorunları etrafında taban örgütlenmesini çıkış noktası alan Sivil Toplum Örgütleri'nin (STÖ) sahiplendiği temaları komünist bir bakış açısıyla sahiplenmek ve andaki STÖ'lerin yönetimlerinin reformist çizgilerini ve kimi hallerde açıkça devlet örgütü olma konumlarını teşhir etmektir.

"Yararlanma" meselesine gelince: Kendine STÖ diyen örgütlerin yönetimlerinin çoğu iyice profesyonelleşmiş ve bir çok halde de devletlerin uzantısı haline gelmiş durumdadır. Ancak "taban" gerçekten de "bağımsız hareket edildiği" ve "başka bir dünya için mücadele edildiği" düşüncesi yanılgısı içindedir. Biz güç oranında bu örgütlerin kitlesel olanları içine girip çalışmak görevine sahibiz.

d) Temel sorun: Legal ile illegalin doğru birleştirilmesi

Bütün bu "yararlanma" meselesinde en önemli sorun legal ile illegalin doğru birleştirilmesi sorunudur.

Biz burjuvazinin devletini yıkma, yerine işçilerin-köylülerin devletini kurma; devrimi durmaksızın sürdürme, proletarya diktatörlüğünü kurma, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa etme, sömürüyü ortadan kaldırma, burjuvaziyi sınıf olarak ortadan kaldırma; bütün dünyada proletarya ile omuz omuza komünizme yürüme iddiasındayız.

Şimdi iktidarda olan burjuvaziye vaddettiğimiz gelecek, onun sınıf olarak yok olmasıdır!

Bizim burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele, proletaryanın egemenlik mücadelesi, burjuvazi açısından "ölüm-kalım", "varlık-yokluk" mücadelesidir.

Burjuvazinin bu mücadelede proletaryanın iddiasını gerçekleştirmesini engellemek için her yola başvurduğu ve başvuracağı açıktır.

Burjuvazinin egemenliği şartlarında, devrimci, komünist bir örgüt eğer iddiasında ciddi ise, illegal örgütlenmek, her şart altında çalışmanın sürekliliğini sağlayacak illegal bir temele dayanmak zorundadır. Burjuvazinin egemenliği şartlarında, illegal bir temele dayanmayan, burjuvazinin legalliğine inanan, güvenen bir örgüt burjuvazinin ciddi bir saldırısında yıkılmaya mahkumdur.

Kuşkusuz illegal bir temele dayanmak, belli bir anda verili bir ülkede var olan –tabii ki sınırlı olan– legal imkânlardan yararlanmayı dıştalamaz. Yeter ki yararlanma adına burjuvazinin kuyruğuna takılan bir siyaset izlenmesin ve yine yararlanma adına burjuvazinin legalliğine güvenilip illegal temel zayıflatılmasın.

Fakat bir çok halde olan, legal imkânlardan yararlanma adına, tam da budur.

İllegal faaliyetle insan kazanmak, kuşkusuz legal faaliyetle insan kazanmaktan çok daha zordur. Adeta iğneyle kuyu kazmaya benzeyen bir faaliyettir. Hele hele devrimin yenildiği, devrimci dalganın geri çekildiği şartlarda illegal faaliyet büsbütün çileli, verimsiz görünen bir iştir. Böyle durumlarda bir çok halde kitleselleşememenin suçunun "illegal"likte bulunması ve kitleselleşme adına illegal örgütün tasfiye edilip legale çıkarılması yaşanmış bir durumdur. Ülkemizde de bunu 12 Eylül sonrasında yaşadık.

Başı yine karşıdevrimci Aydınlık çekti. Revizyonist T"K"P, TB"K"P'leşip "önder"lerini legalleştirmek için burjuvaziye

kelimenin tam anlamıyla teslim etti. Onları, EMEP, ÖDP izledi. KADEK'leşen PKK tümden legalleşmeye dünden razı, bir dizi PKK'liyi tümden legalleşme için Türk devletine teslim ettiler. Fakat intikamcı faşist TC hâlâ PKK'nin (KADEK'in) tam legalleşmesini ve TC'nin doğrudan gücü haline gelmesini engelliyor. Şimdi "geleneği" sürdüren tam legal bir T"K"P'miz var. Seçimlere katılıyor. Seçimlere katılma olgusunu bile başlı başına zafer gibi görüyor ve gösteriyor. Tam legal bir T"K"P'nin aslında yalnız adının T"K"P olabileceğini burjuvazi çok iyi biliyor. Aslında bir dizi devrimci oportünist örgüt de gerçekte legal imkânlardan daha iyi faydalanabilmek amacıyla tümden legalleşmeye hazır, ancak bunu da TC engelliyor. Avrupa Birliği ile pazarlık sürecinde TC'deki Avrupa Birliği standartlarında "demokratikleşme"nin sürmesi halinde bugünkü kimi illegal yapıların tasfiyesi, yeni EMEP'lerin, ÖDP'lerin ortaya çıkması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Bir kez kitleselleşme adına legalleşme amaç haline geldi mi, komünizmin / sosyalizmin / devrimciliğin ancak lafzının geri kalabileceği mantıklı tek sonuçtur. Legal alan sınırı burjuvazinin egemenliği şartlarında esasta burjuvazi tarafından çizilen alandır. Kuşkusuz bu alanın sınırları, sınıf mücadelesi ile ve sonucu olarak genişletilebilir. Ancak burjuvazi egemen olduğu sürece, egemenliğini sürdürecek güçte ve durumda olduğu sürece, son çözümlemede sınırları belirleyen odur. Legal imkânların kullanılmasını kendi iktidarı için tehlikeli gördüğü anda "olağanüstü" tedbirlere başvurarak kullanılan legal imkânları sıfırlayabilir de. Legal imkânlar bu yüzden geçicidir, sürekli olarak burjuvazinin denetimi ve tehditi altındadır. Hal böyle olduğu için hiç bir şart altında -burjuva demokrasisinin en geniş olduğu dönemde bile- gerçek komünist partileri burjuva legalliğine bel bağlamaz, ona güvenmezler, bu yüzden de illegal örgüt -burjuvazinin egemenliği şartlarında- onların temeli, esas örgütüdür.

Legal alanda çalışanlar belli şartlarda -sınıf mücadelesinin gelişmiş olduğu, örgütün işçi sınıfının önemli bir bölümünü kucakladığı ve işçi ve emekçiler örgütün legalliğini gerektiğinde silahla koruyabileceği şartlarda- sayıca illegal alanda çalışanlardan çok daha fazla olabilir. Fakat bu durumda bile Komünist Parti'nin güçlü bir illegal örgütü vardır ve topyekün bir saldırı halinde, çalışmanın sürekliliğini sağlayacak illegal temel vardır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de aslında burjuva demokrasisi laftadır. Gerçekte hüküm süren parlamenter demokrasi maskeli faşist bir diktatörlüktür. Ve legal alan oldukça dardır. Bunun yanında sınıf mücadelesinin geri seviyesi, devrimci örgütlerin güçsüzlüğü de bu alanda var olan imkânların kullanılmasını da zorlaştırmaktadır.

Burjuvazi illegal örgütlenmelere esas olarak bu örgütlerin legal alandaki faaliyetlerinin izini sürmek üzerinden ulaşmaktadır.

Bunun bilincinde olarak sorun yalnızca illegal bir temele dayanmakta değil, aynı zamanda legal ile illegal faaliyeti doğru olarak birleştirmektedir.

Gerek uluslararası deneyimler, gerekse Türkiye komünist ve devrimci hareketinin deneyimleri şunu göstermektedir:

Legal alanla, illegal alan arasında doğrudan bağ ve ilişki olmamalı; bu alanlardaki faaliyetler örgütsel olarak birbirinden bağımsız olarak yürümelidir. Her alan kendi örgütünü yaratmalıdır. Yatay geçişlerde, özellikle legal alanda kazanılanların ilegal örgütlenmeye kotarılmasında olağanüstü dikkatli olunmalıdır. Bu kuşkusuz bir dizi işi zorlaştırır, gelişmenin daha yavaş olmasını beraberinde getirir vb. Fakat güvenlikli çalışma açısından bunun zorunlu olduğu kesindir.

ANTİSEMİTİZM / SİYO

1. Romalıların Filistin'i işgali ertesinde bütün dünyada sürgün hayatı yaşamak zorunda kalan Yahudiler, göçmek zorunda kaldıkları tüm alanlarda bir "yabancı" azınlık olarak yaşamışlardır.

Gittikleri alanlarda egemenler her dönemde bu yabancı azınlıktan kendi çıkarları için yararlanmışlardır.

2. Yahudiler göçtükleri yerlerde hep yabancı azınlık olarak tutulmuşlar; onların bulundukları toplumlar içinde, kimi ulusal kültürel özelliklerini koruyarak o toplumla birleşip, toplumun öz unsurları haline gelmesi (entegrasyon) engellenmiştir. Yalnızca entegrasyon değil, Yahudilerin kendi ulusal özelliklerinden bütünüyle sıyrılıp bulundukları toplum içinde bütünüyle erimeleri (asimilasyon) de, yer yer tersi söylense bile, genelde reddedilmiş, onlar çoğunluk toplumunun dışında bir yabancı özel grup olarak tutulmuşlardır.

3. Kölelik çağında Filistin'de göçmek zorunda kalan Yahudilerin toplumun hayatına katılmasına -gerek kölelik çağının devamında gerekse feodal çağda- genelde ticaret ve para işlerinde izin verilmiş, bu işler feodal çağda egemen feodallere bağlı olarak Yahudilere gördürülmüş, bu onların en azından küçük bir azınlığına, feodal egemenlerin "özel imtiyazlı" hizmetçileri görünümünü vermiştir. Yahudilerin büyük çoğunluğu ise hep toplumun en fakir / yoksul / ezilen horlanan kesimini oluşturmuştur.

4. Egemenler hemen her toplumsal dönemeçte iç zorlukları aşmak için "Yahudi yabancı azınlık"a karşı yerli ezilenleri kışkırtmış, kendilerine yönelebilecek öfkeyi, Yahudilere yönlendirmeye çalışmış ve bunu da başarmıştır. Bu kışkırtma işinde feodal çağın temel ideolojisi olan din belirleyici rol oynamış; kendilerine özgü bir dine sahip Yahudiler bu dönemde bütün kötülüklerin sebebi olarak gösterilebilen saldırı hedefleri olmuşlardır. Bu dönemde Yahudi düşmanlığı dini motiflerle gerekçelendirilmiştir, antisemitizm dinsel görünümdedir.

5. Kapitalizm egemen hale gelene dek, bütün dünyaya yayılmış -çok azı Filistin' de kalmış- Yahudileri bulundukları ülkelerde "yabancı" yapan, Yahudileri diğerlerinden ayıran ve kendi aralarında birleştiren temel bağ dindir.

Kapitalizm egemen hale gelene dek, Yahudiler bulundukları ülkelerde esasta -aşağılanan, horlanan- bir dini azınlık konumundadırlar.

Dini metinlerin okunması, dini ritüeller vb. üzerinden en azından dindar Yahudiler arasında bir kültürel birlikten de söz edilebilir.

6. Yahudi dini, hemen tek tanrılı dinlerin tümünde o dine ait olanlara tanınan "ayrıcalık" gibi, Yahudi olanlara üstünlük atfeden, Yahudilerin Yahudi tanrısının en sevgili kulları olduğunu öğreten bir dindir. Bu din aynı zamanda Filistin'in Yahudilere vadedilmiş topraklar Yahudi vatanı -siyon- olduğunu iddia eden bir dindir de. Bu vadedilmiş topraklara geri dönüp tanrı krallığında yaşamak ve gelecek mesihi beklemek, Yahudi dininin temel öğretilerinden biridir. Bu, kendini en iyi biçimde, bu dinde duaların genelde "Bir dahaki yıl Kudüs'te" sözcükleriyle sonlanmasında gösterir.

nizm üzerine tezler

7. Yani, Filistin topraklarının Yahudilerin vatanı olduğu, bu toprakların Yahudilere tanrı tarafından adanmış topraklar olduğu düşüncesi -siyon düşüncesi- dini öğreti ve ritüeller aracılığıyla kuşaktan kuşağa aktarılmış dini bir düşüncedir. Yahudilerin hemen tüm dünyaya dağılmış ve her yerde azınlık olarak yaşıyor olması olguları, siyon düşüncesinin dini bir vaad olarak Yahudiler arasında güçlü bir biçimde yaşamasını koşullandırmışlardır.

8. Kapitalizm öncesi siyonizmden, siyon düşüncesi taraftarlığından söz edilecekse, ancak dinsel bir öğreti olarak siyonizmden söz edilebilir.

Bu dönemde egemen sınıfların halkı kendi peşlerine takmak için kullandığı "Yahudi düşmanlığı" – antisemitizm– da öncelikle dinsel bir karakter taşır.

9. Kapitalizm önce Batı Avrupa ülkelerinde gelişmiş, kapitalizmin gelişmesi ile birlikte burjuva demokratik düşünceler yanında ulus düşüncesi ve milliyetçilik de gelişmeye başlamıştır.

10. Demokratik devrimlerin oldukça köklü olarak geliştiği ülkelerde (örneğin Fransa'da) feodal dönemde Yahudilere karşı yönelen yasal sınırlamalar kaldırılmış, cumhuriyet "vatandaş"ları arasında yasal eşitlik sağlanmıştır. Fakat bu yasal eşitlik de, Yahudilerin eskiden gelen "yabancı görülme" konumunu esasta değiştirmemiştir.

11. Demokratik devrimlerin olmadığı (Doğu Avrupa ülkeleri) veya derinlemesine olmadığı (Almanya) Avrupa ülkelerinde ise yasalar önünde eşitliğin sağlanması da gecikmiş; bunun da ötesinde egemen sınıflar emekçi yığınların kendilerine yönelecek öfkelerini başka düşmanlara yönlendirme çabası içinde militan ve aşırı siyasi bir akım olarak antisemitizmi geliştirmişlerdir.

12. Bir yandan eski toplumların dağılıp ulusların ve ulusal devletlerin ortaya çıkması, diğer yandan bu ulusal devletlerde de Yahudi düşmanlığının sürmesi olguları temelinde, Yahudi sorununun çözümü için Yahudilerin kendilerine ait bir vatanı olması, bir ulusal devleti olması gerektiği düşüncesi, 19. yüzyılın ortalarından itibaren ifade edilmeye başlanmış, dinsel siyonizmden, siyasi siyonizme doğru bir gelişme yaşanmıştır. (Almanya'da: Moses Hess. (Roma / Kudüs), Rusya / Polonya'da: Pinsker.)

13. Siyasi siyonizmin iki temeli vardır:
a) İdeolojik kök olarak dinsel siyonizm.
b) Siyasi olarak gelişen antisemitizme tepki.

14. Siyasi siyonizm formüle edilmeye başlandığında, kuşkusuz dünya çapında bir Yahudi ulusundan söz etmek mümkün değildir.

Bulundukları tek tek ülkeler ele alındığında da Yahudiler esasta -şu veya bu ülkede şu veya bu güçte- milli azınlık konumundadırlar. (Yani Yahudileri kendi aralarında birleştiren, diğer milliyetlerden ayıran kimi ortak ulusal özelliklere sahip ve fakat ulusal bir topluluğu ulus yapan tüm özelliklere sahip olmayan bir ulusal topluluk.)

Yahudilerin uluslaşmaya en yakın olduğu ülkeler Polonya-Ukrayna-Beyaz Rusya'dır. Doğal olarak Yahudi milliyetçilik hareketinin de en çok taban bulduğu ülkeler buralardır.

15. Yahudi milliyetçiliğinin en çok geliştiği ülkelerin bu ülkeler olmasında, kuşkusuz bu ülkelerde Yahudi düşmanlığının da en fazla gelişmiş olması ve pogrom boyutlarına varması da belirleyici bir rol oynamıştır, oynamaktadır.

16. Siyasi siyonizm en olgun biçimiyle, 19. yüzyılın son on yılı içinde Thedor Hertzl tarafından (Yahudi Devleti / 1896) formüle edilmiştir.

Burada Filistin'in kolonize edilmesi ve "vadedilmiş topraklara" Yahudilerin kolonistler olarak geri dönüp orada kendi devletlerini kurmaları, Yahudi sorununun çözümü için program olarak öngörülmüştür.

Siyasi siyonizm çıkış noktasında, bir yandan özellikle Doğu Avrupa'da gelişen ve pogrom biçimlerine bürünen (sadece Doğu Avrupa'da değil, aynı zamanda Batı Avrupa'da, hatta en demokratik ülke Fransa'da bile Dreyfus vakasında görüldüğü gibi antisemitizm vardır ve gelişmektedir) antisemitizme haklı bir tepkinin ifadesidir. Diğer yandan fakat o aynı zamanda çözümü, sorunun anda çıktığı yerlerde arayacak yerde, Filistin'e yöneldiği noktada, orada yerleşik halkı yok sayan sömürgeci bir niteliğe sahiptir. "Topraksız bir halk için, halksız toprak" programı, yönelinilen toprağın halksız olmadığı gerçeğini reddettiği noktada, sömürgecidir, saldırgandır. O bu saldırganlığını, o ülkenin vahşi halkına da demokrasi ve refah ve uygarlık götürme gibi klasik sömürgeci gerekçelerle örtmektedir.

Yani Yahudi milliyetçiliği olan siyasi siyonizm çıkış noktasında ikili karaktere sahiptir:

– Yahudilere karşı yönelen milli baskılara karşı çıkan ve onları bu milli baskıdan Yahudilerin kendi devletini kurarak kurtarmak isteyen programıyla o, ezilen bir milliyetin haklı tepkilerinin ifadesidir.

– Kurulmak istenen devletin Filistin'de öngörülmesi noktasında o sömürgeci, saldırgan, yerli Arap halkı yok sayan, aşağılayan, köle yapmayı öngören bir niteliğe sahiptir.

17. Siyonist program, gerçekte bulunduğu ülkelerde ezilen konumda olan ve kendi devletinde kendi işçi-köylüsünü sömürmek isteyen Yahudi orta ve küçük burjuvazisinin programıdır.

Bu program fakat daha çok Doğu Avrupa ülkelerinde pogromdan kaçarak, Batı Avrupa ülkelerine ve ABD'ye göçen ve göçtükleri ülkelerde de –öncelikle ve özellikle de Batı Avrupa'da–, gettolarda sıkışan, toplum tarafından kabul görülmek bir yana, horlanan, aşağılanan yoksul Yahudiler tarafından kabul görmüştür.

Bulundukları ülkelerde de egemen sınıfların bir parçası konumunda olan Yahudi büyük burjuvazisi de, çeşitli saiklerle, fakat her şeyden önce de antisemitizmin daha fazla gelişmesini, antisemit saldırıların kendilerine de yönelmesini engellemek için, siyonist programı açıkça veya el altından desteklemiştir.

Örgütlü Yahudi işçiler ise çözümü siyonizmde değil, sosyalizmde arayan konumlarıyla siyonizme karşı tavır takınmıştır.

18. Siyasal siyonizm emperyalizmin ortaya çıktığı dönemde formüle edilmiştir ve fakat o şu veya bu emperyalist büyük gücün doğrudan ortaya atıp geliştirdiği bir proje değildir. O, kapitalist gelişmenin belli bir noktasında, var olan çelişmeler temelinde normal gelişme içinde ortaya çıkan Yahudi milliyetçiliğidir. Fakat ortaya çıktığı andan itibaren de –nasıl antisemitizm kullanıldıysa, siyonizm de emperyalizm tarafından kullanılmıştır.

19. Siyonistler (Siyonist Kongre) bütün burjuva milliyetçilerinin yaptığı gibi, emperyalist güçler içinde kendilerine destek aramış ve bu desteği çeşitli emperyalist güçlerde bulmuştur.

20. Başlangıçta Alman emperyalist burjuvazisi siyonist projeyi –Filistin'e dönüş projesi olarak– desteklemiştir. Burada amaç tabii ki bir yandan doğudan gelen Yahudi göçünü Filistin'e yönlendirerek bu dertten kurtulmak, diğer yandan Ortadoğu'daki kaçınılmaz yeniden payla-

şımda bir müttefik edinmektir. Ancak Almanya'nın aynı zamanda Filistin'de işgalci konumda olan Osmanlı devletiyle müttefik olma durumunun varlığı, Siyonist Kongre / Almanya arasında daha fazla ilişkiye izin vermemiştir.

21. 20. yüzyılın başlarında en büyük emperyalist büyük güç konumunda olan İngiliz emperyalizmi, başlangıçta Alman emperyalizminin bir projesi olarak gördüğü siyonist projeye fazla sıcak bakmamış, –özellikle Filistin'in yurt olarak görülmesi konusunda, Yahudi yurdunun Uganda'da aranması düşüncesini geliştiren ve öneren İngiliz dışişleridir!– daha sonra yine Ortadoğu'ya hakimiyet planları içinde siyonist yerleşim planını da kendi planlarının içinde bir kesin büyüklük olarak ele almaya başlamıştır.

22. İngiliz emperyalizmi ile Fransız emperyalizmi kendi aralarında Ortadoğu'nun Birinci Dünya Savaşı sonrasında paylaşımı konusunda anlaşmışlardır. (Sykes Picot Anlaşması)

23. İngiliz emperyalizmi Ortadoğu'da egemenlik savaşında bu alanı, bu alanda egemen olan Osmanlı devletinin elinden almak için, önce Osmanlı devletine karşı Arap milliyetçiliğini körüklemiş ve desteklemiştir. Osmanlı devletine karşı isyanların örgütlenmesinde doğrudan İngiliz ajanları da vardır. (Lawrence!)

24. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin İngiliz mandası haline gelmiştir. İngiliz emperyalizmi Araplarla / Yahudi yerleşimciler arasındaki çelişmelerden kendi egemenlikleri lehine yararlanmak amacıyla, siyonist yerleşim projesine sınırlı ve kontrollü destek vermeye başlamışlardır.

25. Bir yandan Araplara verilen bağımsız devlet sözleri, (Mc Mahon açıklaması) diğer yandan Yahudilere verilen "Filistin'de Yahudi yurdu" sözleri (Balfour deklarasyonu) ile halklar uyutulmuş, birbirine karşı kışkırtılmış, kullanılmıştır.

26. Yahudi yerleşimi, başından itibaren yerli yoksul Arapların aleyhine bir proje olarak gelişmiş, yoksul Araplar daha da yoksullaşma durumuna girmiştir. Uygarlaştırma(!) sürme anlamına gelmiştir onlar için. Doğal olarak Yahudi yerleşimi Filistinli Arap yığınların tepkisi ile karşılanmış, Arap gericileri bu haklı tepkiyi genelde Yahudi olan herkese, herşeye karşı yönlendirmeye çalışmıştır.

Yer yer karşılıklı katliamlar yaşanmıştır.

27. İkinci Dünya Savaşı başlayana kadar Filistin'e küçümsenmeyecek bir Yahudi yerleşimi gerçekleşmiştir.

Bu göç özellikle Almanya'da Nazilerin iktidara gelmesi ertesinde artmıştır.

28. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'nın yürüttüğü Yahudi soykırımına karşı, bu soykırımdan kaçan Yahudilerin bir bölümünün de sığındığı duraklardan biri Filistin olmuş, İngiliz emperyalistleri bu göçü kısıtlamak için her şeyi yapmıştır.

29. İkinci Dünya Savaşı bittiğinde Filistin'de de fakto Yahudi ve Araplar yanyana yaşamak durumundadır, Yahudi nüfus tüm Filistin nüfusunun neredeyse üçte birine varmıştır. Ve bu Yahudi nüfus Filistin'de kendine özgü kurumlarını yaratmıştır. Filistin'deki Yahudiler önemli ölçüde artık bir ulus konumundadırlar. Holocausta götüren antisemitizm bu ulusun oluşmasında belirleyici bir rol oynamıştır.

Böyle bir durumda en iyi çözüm Filistinli Arapların ve Filistinli Yahudilerin içerisinde eşit haklarla yer aldığı bağımsız, demokratik bir Filistin devletinin kurulması, bu devlette ulusların ayrılık hakkının da var olması olurdu.

Bunun olmadığı noktada, iki ayrı devlet geçici bir çözüm olabilirdi.

Sosyalist Sovyetler Birliği, Filistin sorunu BM gündemine geldiğinde; Filistin'de bağımsız, birleşik, demokratik bir Arap-Yahudi ortak devletinin kurulmasını, bunun olmadığı şartlarda Filistin'de bir Arap ve bir Yahudi devleti, iki ayrı devlet kurulmasını savundu.

Sovyetler Birliği'nin takındığı tavır doğru idi, doğrudur.

Ekim ayında yurtdışında Bolşevik Partizan ve Almanya'dan Herşeye Rağmen ("Trotz Alledem") örgütlerinin ortaklaşa düzenlediği bir kadın kampı yapıldı. Bu kampa Avusturya'dan da kadın arkadaşlar davet edilmişlerdi.

Toplam iki günlük bir çalışma ve tartışma ortamının yaratıldığı kampa hem sayısal katılım hem de ilgi sevindirici boyuttaydı. Hele hele bu seferki kampa çok sayıda genç kadın arkadaşın katılmış olması bizi çok sevindirdi.

Kamp iyi bir şekilde örgütlenmişti ve bu konuda kaydadeğer bir sorun yaşanmadı. Yurtdışı kadın sorumlusunun genelgesiyle planlanan kampın gidişatı hakkında bölgelerdeki kadın arkadaşlara bilgi verilmiş, kampta önceden önerilen konular temelinde çalışma grupları oluşturulması planlanmıştı.

Kamp bütün dünyada devrimci mücadelede düşen kadın savaşçıların anısına yapılan saygı duruşuyla açıldı. İlk akşam (cuma) kampın gidişatı hakkında görüşüldü. Toplantıyı mümkün olduğunca iki dilli yürütme üzerinde görüş birliğine varıldı Bir dilin ağırlık kazandığı ve diğer dillere çeviri yönteminin kullanıldığı yerlerde de herkesin tartışmaya kendini en iyi ifade ettiği dilde katılmasına önem verildi. Çalışma gruplarının dil sorununu nasıl çözecekleri kendilerine bırakıldı.

Kampta toplam dört çalışma grubu oluştu:

1. a) Bolşevik Partizan kadın çalışması – nereden nereye geldik? Kadın çalışmasını nasıl geliştirebiliriz?

b) Çocuk eğitimi ve gençlerle ilişkilerde yaşanan sorunlar

2. İşletme ve sendika çalışması

3. İki kültür ve siyaset arasında gençlik

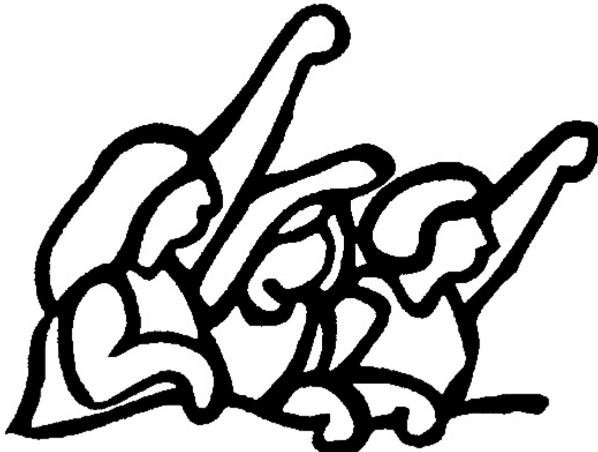
4. Kürt kadın hareketi

Bir bölüm kadın arkadaştan gelen talep üzerine birinci çalışma grubunun çocuk eğitimi ve gençlerle ilişkilerde yaşanan sorunlar konusuna da yer vermesi kararlaştırıldı.

Cuma akşamı geç saatlere kadar Almanya'da yapılan seçimler üzerine bir sohbet toplantısı yapıldı. Boykot taktiği ve bazı kadın arkadaşların açıkladığı üzere "Sosyaldemokratlara" veya PDS'ye oy vermelerinin gerekçeleri üzerine canlı tartışmalar yürütüldü.

Ertesi gün tamamen çalışma gruplarına ayrılmıştı. Birbirinden bağımsız ve kendi belirledikleri tempoyla çalışan gruplar, tartışma sonuçlarını pazar

YURTDIŞINDA KADIN

1. "Kadın çalışmasını nasıl geliştirebiliriz?" konulu çalışma grubu:

Bu çalışma grubu birbirinden tamamen farklı iki ayrı konuyu ele aldığından tek tek konulara ayrılan zaman bölünmek zorunda kaldı. Buna rağmen tartışmalar canlı ve verimli geçti ve bazı sonuçlar elde edebildik.

günü yapılan büyük toplantıya sundular. Maalesef zamanımız esas olarak çalışma gruplarının elde ettikleri sonuçların / neleri tartıştıklarının aktarılmasına ve gelen soruların cevaplandırılmasına yetti. Büyük toplantıda özellikle; "Türk devletinin asimilasyon politikası karşısında tavrımız ne olmalıdır, asimilasyon politikasını protesto amacıyla çocukları okula göndermeme tavrı doğru bir tavır mıdır?", "Ayrı kadın örgütlenmesi ve ayrı kadın partisi örgütlenmesi karşısında tavrımız ne olmalıdır?" noktalarında tartışmayı derinleştirme isteği oluşmasına karşın, zaman yetersizliği nedeniyle tartışmaları erkenden kesmek zorunda kaldık. Gelecek kampta bu mutlaka gözönünde tutulmalı ve büyük toplantıdaki tartışma için de yeterince zaman ayrılmalıdır.

Yapılan genel değerlendirmeden gelecek kadın kampı için çıkardığımız ilk sonuçlar şunlar:

- Çalışma grupları ve büyük toplantı şeklindeki uygulama gayet iyi oluyor, ancak büyük toplantıda tartışmak için daha fazla zaman ayarlanmalı. Bu demektir ki, kamp üç gün olarak planlanmalı.
- Gelecek kadın kampı düşünüldüğü gibi üç yıl sonra değil, mutlaka daha kısa bir süre sonra yapılmalı.
- Kadın kampının gündemine mutlaka güncel bir sorun alınmalı (örneğin bu yıl Afganistan'da kadınlar olabilirdi.)
- Gelecek kadın kampında çalışma gruplarından biri "din" konusunu ele almalı. Çünkü bu konu arkadaş çevremizde, işmeslek yerimizde, okulda ve üniversitede önemli bir rol oynuyor.

Kampın bir de kültürel bölümü vardı. Cumartesi akşamı iki genç kadın arkadaşın doğum gününün de kutlandığı bir eğlence düzenlendi. Çeşitli kadın arkadaşlar yeteneklerini döktürdüler ve hep birlikte maço erkeklerin vs. karikatürize edildiği skeçlere ağız dolusu güldüğümüz, devrimci türküler-marşlar söyleyip coştuğumuz, halaylar çekip, dans ettiğimiz güzel bir akşam geçirdik.

Katılanların olumlu değerlendirdiği ve yakın zamanda yeniden yanyana gelme arzusunu belirttiği kadın kampı bizce de başarılı geçti.

Ekte üç çalışma grubunun raporunu yayınlıyoruz. Kürt kadın hareketi konulu çalışma grubunun raporu daha sonra Stêrka Bolşewîk'de yayınlanacaktır.

KAMPI YAPILDI

İki ayrı bölümde ele alınan konular şöyleydi:

a) Bolşevik Partizan kadın çalışmasında nereden nereye geldik? Ve yurtdışındaki kadın çalışmasını nasıl geliştirebiliriz?

b) Çocuk eğitiminde ve artık genç insanlar olmuş çocuklarımızla ilişkilerimizde karşılaştığımız sorunlar.

Çalışma grubu önce gidişatla ilgili sorunları çözdü ve kendi içinde görevlendirme yaptı.

Bu çalışma grubunda Avusturyalı kadın arkadaşların da yer alması oldukça sevindirici ve tartışmalar açısından zenginleştiriciydi. Dil konusundaki sorunu bir arkadaşımızın bütün zaman tercüme etmesi yoluyla çözdük. İlk tecrübesi olmasına karşın, gönüllü olarak

bu görevi üstlenen arkadaş, bu işi gayet iyi yürüttü.

Tartışma bölümünün yönetilmesi bağlamında da daha önce tecrübesi olmayan bir arkadaş gönüllü olarak görev aldı ve o da bunu iyi bir şekilde yürüttü.

Bir de, büyük toplantıya sonuçların aktarılmasında görev alacak arkadaşlar tespit edildi. İki ayrı konuyu, iki ayrı arkadaşın aktarması kararlaştırıldı.

Tartışmanın içeriğini iki ayrı anabaşlıkta şöyle özetleyebiliriz:

a) BP kadın çalışmasında nereden nereye geldik? Ve yurtdışındaki kadın çalışmasını nasıl geliştirebiliriz?

Önce bir arkadaş Bolşevik Partizan'ın kadın çalışmasında hangi aşamalardan geçerek bugüne geldiğini özetledi. Bu konuşmada kısaca ideolojik-siyasi ve örgütsel gelişme ortaya konmaya çalışıldı. Kadın arkadaşların kendilerinin meseleye dört elle sarıldıkları dönemler kaydedilen büyük atılımların zamanla tavsadığını, bunun genelde devrimci hareketin ve kadın hareketinin gerilemesiyle de ilgili olduğunu belirtti ve gelinen yerde yurtdışındaki kadın gruplarının önemli ölçüde dağıldığını tespit etti.

Bu temelde çalışma grubunda hep birlikte kadın çalışmalarını nasıl yeniden canlandırabiliriz sorusuna cevap aranması gerektiğini ileri sürdü.

Çalışma grubunda yer alan tüm kadın arkadaşlar bölgelerinde kadın çalışması/kadın grubu bağlamındaki durumu nasıl gördüklerini anlattılar.

Bu anlatımlarda, geçmişte kadın gruplarında yer alan kadınların adım adım çekilmesiyle kadın gruplarının dağıldığını, birçok yerde artık kadın arkadaşların kadın çalışması için yanyana gelmedikleri, yanyana gelindiğinde de çok verimli olunamadığı dile getirildi.

Çeşitli arkadaşların anlatımında şu ortak tespitler dile geldi:

Andaki durumda kadın hareketinin/gençlik hareketinin eski coşkusu yok. Çevredeki kadınları harekete geçirmek oldukça zor. İnsanlar düğüne-eğlenceye-gecelere gidiyorlar, ama siyasi faaliyete yanaşmıyorlar. Çevredeki kadınların çoğunda önce aile, çocuklar, iş... vs. geliyor. Devrimci faaliyete zaman ayırma en sona kalıyor. Bu zorluklar birşeyler yapmak isteyen kadınlar üzerinde de olumsuz etkide bulunuyor, moral bozukluğu yaratıyor.

Bir bölüm arkadaş, kendilerinin hâlâ bir kadın grubunda çalıştıklarını ve az sayıda olmalarına karşın birşeyler yapmaya çalıştıklarını anlattılar. Arkadaşlar da kendi yaptıklarını yeterli görmüyorlar, bir canlılık yaratmak için nelerin yapılması gerektiği noktasına kafa yorulmasını talep ediyorlar.

Durumun bu şekilde tespit edilmesinden sonra, çalışma grubunda yer alan tüm kadın arkadaşlar, herşeye rağmen kendilerinin de birşeyler yapmak istediklerini açıkladılar. Buradan yola çıkarak kadın arkadaşların yeniden yanyana gelebilmesi ve çevredeki başka kadınları da yeniden bu çalışmalara çekebilmek için nelerin yapılabileceği üzerinde duruldu.

Bu konuda gelen öneri ve eleştiriler şöyle:

• Kadın gruplarında –uzun boylu teorik meseleler yerine– güncel konular işlenmeli. Örneğin, savaş ve Afganistan'da kadının konumu.

• Kadın gruplarında yer alan kadınların seviyeleri ve ilgi alanları değişik. Buna dikkat edilmeli. Eğitim ve tartışmalar kadın arkadaşları sıkmayacak şekilde yürütülmeli.

• Kadın kahvaltısı, okuma akşamları, birlikte tiyatroya-sinemaya gitme gibi faaliyetler örgütlenmeli. Bunları yaptığımızda ilgi artıyor. Kadınların kuru kuru kitap okuma ve tartışmaya fazla ilgileri yok. Eğlence ve özel günlere ilgi fazla,

buna dikkat etmeliyiz.

• 25 Kasım, 8 Mart hazırlıklarına mümkün olduğunca çok kadın arkadaş çekilmeye çalışılmalı.

• Kadın gruplarında sorumluluk paylaşılmalı... Herşeyi yöneticilerden beklememe, yönetici ve "tüketici" ayrımı kalkmalı. Her kadın birlikte tespit edilen konu üzerine düşünmeli ve kendi bağımsız düşüncesini örneğin "yazılı ürün" haline getirmeli.

Bu son nokta Avusturyalı arkadaşlardan geldi. Arkadaşlar kendilerinin böyle bir yöntem izlediklerini ve bu konuda çok olumlu deneyimleri olduğunu aktadılar. Avusturyalı arkadaşlar, ilgi duyan her kadına açık olan düzenli bir "kadın buluşması" (Frauenstammtisch) örgütlüyorlar. Arkadaşlar, bu gruba değişik siyasi eğilimlerden ve mesleklerden kadınların katıldığını, aralarında hem entelektüel hem de işçi kadınların olduğunu, her kadının okuma ve kendi düşüncelerini yazıya dökme seviyesinin farklı olduğunu anlattılar. Buna rağmen, grupta her kadının tespit edilen konularda kendi bağımsız düşüncelerini yazılı ürün şeklinde toplantıya getirmesi kararını aldıklarını, bunu tutarlı biçimde yerine getirdiklerini ve çok faydasını gördüklerini anlattılar. (Bu örneğin, okuyup üzerinde tartışmak istedikleri bir metinle de ilgili olabilirmiş. Her kadın metni okuduktan sonra çok kısa bir biçimde, bu metinle ilgili kendi düşüncesini yazılı hale getirip toplantıya sunuyormuş.)

Çalışma grubunda bizim de kadın gruplarında bu yöntemi deneyebileceğimiz fikri oluştu.

• Avusturyalı arkadaşların kendi pratiklerinden anlattıkları bir başka örnek büyük ilgi gördü. Arkadaşlar, "Frauenstammtisch" toplantılarında sürekli başka kadınlara nasıl ulaşabiliriz, onları nasıl harekete geçirebiliriz üzerine yoğunlaştıklarını, kendi çalışmalarının içeriği ve biçimini de buna bağlı olarak belirlediklerini anlattılar. Son olarak, Avusturya'da bir Alman tekeli olan BILLA (Almanya'da REWE) gıda süpermarket zincirinin kadınların çalışma koşullarını daha da kötüleştiren uygulamalarını konu olarak ele almışlar. Süpermarketlerin açık olduğu saatlerin hafta içi saat 22.00'ye kadar uzatılması ve pazar günlerinin de mesai gününe çevrilmesi, büyük çoğunluğu kadın olan kasiyer ve diğer süpermarket işçilerinin ek ücret almaksızın çalışma koşullarının ağırlaştırılması anlamına gelmektedir. İşte, "Stammtisch" bu konuyu ele almaya karar vermiş, hep birlikte ne yapabilecekleri üzerine düşünmüş ve sonuçta bununla ilgili bir bildiri hazırlama ve BILLA süpermarketleri önünde dağıtma kararı almışlar. Arkalı-önlü iki sayfa olarak hazırladıkları bildiride, sorunu iki ayrı kadın cephesinden yaklaşarak ortaya koymaya çalışıyorlarmış: Biri çalışma koşulları her geçen gün ağırlaşan kasiyer kadınının cephesi, diğeri çalışma hayatı-çocuklar-ev işleri yükünü omuzlayan ve stres içinde alışverişe gelen müşteri kadın cephesi. Avusturyalı kadın arkadaşlar bu bildiriyle bazen kasada birbirlerine düşman gibi davranan kasiyer ve müşteri kadının gerçekte ağır çalışma ve yaşam koşullarının kurbanı olduklarını bilince çıkarmayı ve BILLA tekelinin yapmak istediği değişikliğe karşı kadın işçilerle dayanışma çağrısında bulunmayı amaçlıyorlar.

Arkadaşlar, kendilerinin bugün büyük kadın kitlelerini harekete geçirebilecek-

leri hayallerine kapılmadıklarını, buna rağmen ama, çalışmalarını hep başka kadınlara nasıl ulaşırız, bir ya da iki kadını daha "Frauenstammtisch"e çekebilir miyiz düşüncesiyle yönlendirdiklerini vurguladılar.

REWE tekelinin Almanya'da da marketlerin açılış saatlerini genişletme girişiminin olduğunu, böyle bir eylemin Almanya'daki Bolşevik Partizan kadın grupları ve Herşeye Rağmen ("Trotz Alledem") taraftarı yoldaşlarca da yürütülebileceğini söylediler ve Almanya ve Avusturya'da ortak bir kampanya yürütmeyi önerdiler. Bu öneri çalışma grubundaki kadın arkadaşlar tarafından çok olumlu karşılandı. Arkadaşlardan çıkan bildiriyi örnek olarak bize iletmeleri rica edildi.

b) Çocuk eğitiminde ve artık genç insanlar olmuş çocuklarımızla ilişkilerimizde karşılaştığımız sorunlar...

Bu konuya ilgi de oldukça büyüktü. Esasen, çoğu genç yaşta çocuk sahibi olan kadın arkadaşlar, çocuklarıyla yaşadıkları sorunları gençlerle birlikte tartışmak istiyorlardı. Ancak genç arkadaşlar kendi sorunlarını önce kendi aralarında konuşma ihtiyacını dile getirdiler. Böylelikle "anneler" de bu çalışma grubunda kendi sorunlarını tartıştılar.

Bu konuda şu sorunlar dile geldi:

• Devrimci anne-babalar olarak çocuklarımızı etkilemeye çalışıyoruz. Ancak, bizden çok toplum onları yönlendiriyor. Okul-televizyon-arkadaş çevresi çok daha etkili oluyor. "Burjuvazi bizim çocuklarımızı kapıyor. Biz bu korkuyla yaşıyoruz."

• Sistem çocuklarımızı yozlaştırmaya çalışıyor. Uyuşturucu kullanımı her alanda artıyor. Esrarın serbest bırakılması vs. gündeme getiriliyor. "Korkuyoruz."

• Çocuklarımızı serbest mi bırakmalıyız, yoksa sıkmalı mıyız? Çocuklarla diyaloğun iyi olmasına ne kadar dikkat edersek edelim, gençler yine de bazı şeyleri bizden saklıyorlar. "Bunu nasıl aşarız?"

• Tartışma ve karşılıklı diyalog ortamını nasıl yaratırız? Çocuklarımızın, gençlerimizin duygularını-isteklerini ifade edebildiği ortamı nasıl yaratırız? "Çocukların derdini anlamak zor, hele hele bize anlatmazlarsa!"

• Çocuklarımızın boş zamanlarını faydalı biçimde değerlendirmelerini istiyoruz. Boş zamana evet, ama siyasi çalışmaya da zaman ayırmalarını istiyoruz. Sistemin çocuklarımızı öğütmesini istemiyoruz.

• Özelde genç kızlar yanyana gelip anneleri-babalarıyla yaşadıkları sorunlarıyla ilgili olarak birbirleriyle dertleşebiliyorlar. Bizler çoğu durumda bunu yapamıyoruz. Çocuklarımızı "iyi yetiştiremediğimiz" konusunda kendi kendimizi suçluyor, derdimizi birbirimizle paylaşamıyoruz.

Bunlar annelerin dile getirdiği temel sorunlardı. Tartışma içinde bir de diğer cepheden bakmaya özen gösterildi. Çocuklarda, özelde gençlerde olumlu görülen yönlerin neler olduğu üzerinde de durularak şunlar tespit edildi:

• Gençler bizden çok daha fazla kendilerine güveniyorlar. "Anne-baba ne der, çevre ne der?" demeden, kendi doğru bulduklarını pratiğe geçiriyorlar. Bu konuda bizden çok daha cesurlar.

• Bağımlılıktan kurtulmak için, anne-babaya bağımlılıktan kurtulmak için mücadele ediyorlar.

• Öğrenmeye açıklar. Yeniyi çok çabuk öğreniyorlar. Bir sürü yeni gelişmeyi hızla ve kolaylıkla takip ediyorlar, özellikle yeni tekniklerin kullanımında onlardan öğrenecek çok şeyimiz var.

• Bizim tanımadığımız –kendilerine özgü bir dünyaları/çevreleri var. İçinde yaşadığımız toplumla çok daha iyi kaynaş-

mış durumdalar.

- Güçlüler, çünkü ikili–üçlü kültür arasında kendi yollarını buluyorlar.

Bu konuyla ilgili olarak çalışma grubunda dile getirilen sorunlar, zorluklar kısaca böyleydi. Baştan da belirttiğimiz gibi konuya ilgi büyüktü. "Anneler" yaşadıkları sorunları anlatma ve karşılıklı bilgi ve deneyim alışverişinde bulunma ihtiyacı duyuyorlardı. Çalışma grubundaki gayet samimi ve dostça atmosfer kadın arkadaşların rahat bir şekilde kendilerini ifade etmelerini sağladı. Yukarıda dile getirilen noktalarda şüphesiz tüm sorulara yanıt bulunmuş, tam açıklığa kavuşulmuş vs. değildi. Bu tartışmalar ancak bir başlangıç oldu ve sorunlarımızın tespit edilmesine hizmet etti.

2. Çalışma Grubu: İşletme ve sendika çalışması

Çalışma grubunda dokuz kadın vardı ve bu kadınların beşi işsizdi. Çalışan kadınlar işyerlerindeki koşulları anlattılar ve daha sonra işletmelerde neler yapılabileceği üzerine deneyim alışverişinde bulunuldu.

Kadın arkadaşların anlatımından işyerlerindeki çalışma koşullarının büyük ölçüde kötüleştiği ve işçiler arasındaki rekabetin arttığı gayet açık olarak ortaya çıkıyordu. İşyerini kaybetme korkusu giderek artıyor ve bu korku arttıkça da mücadele etme isteği azalıyor. Kadın işçilerin sınıf bilincinin oldukça düşük olduğu; eşit işe eşit ücretin kesinlikle sözkonusu olmadığı; kadınların en düşük ücret grubundan ücretlendirildiği, buna karşın hiçbir erkeğin bu gruba konulmadığı anlatıldı. Yine, taşeron işçi kadın sayısının ve işletmelere kısa süreli sözleşmelerle işçi alımının artmakta olduğu vurgulandı. Üretim alanında cumartesi günü çoktan yeniden normal işgünü olmuş durumda. Ve "esnek çalışma" adı altında pazar ve diğer tatil günlerinde de çalışma zorunluluğu getirilmek isteniyor. Fazla mesai de, özellikle hizmet sektöründe gerektiği gibi ücretlendirilmiyor. 12 saat çalışana 10 saat ücreti ödeniyor, çünkü resmi olarak 10 saatten fazla çalışmak yasak. İşverenler böyle kolayca çıkıyor işin içinden!

Hartz-Komisyonu –işsizler üzerindeki baskı artıyor! Çalışma grubunda çalışan kadından çok işsiz kadın olduğundan Hartz-Komisyonu üzerine de tartıştık. Çünkü bu girişim, gelecekte işsizler üzerindeki baskıların daha da artması, onların durumlarının daha da kötüleşmesi, diğer taraftan da işletmelerde halen çalışanlara ücretlerin düşürülmesi vs. bağlamında baskıların artması anlamına geliyor.

Hartz-Komisyonu SPD-Yeşiller hükümetince sözümona işsizlerin sayısını düşürmek amacıyla oluşturuldu. Volkswagen tekelinin yönetim kurulu üyesi Bay Hartz'ın başkanlığında oluşan bu komisyon bu bayın adıyla anılır oldu.

Hartz Komisyonunun başlıca köşe taşlarını işsizlik parasının kısılması ve işsizlik yardımının sosyal yardımla birleştirilmesi oluşturuyor. Bekâr işsizlerin gelecekte Federal Cumhuriyet sınırları içinde nerede iş varsa oraya gönderilmeyi sineye çekmeleri bekleniyor, yani sınırsız biçimde "mobil" olunmak zorunda! Ayrıca, iş ve işçi bulma kurumlarıyla süreli işçi firmalarının (PSA: Personal Service Agenturen) birlikte çalışması öngörülüyor. Bu zamanında Kohl hükümeti tarafından Nürnberg'te kısmen uygulanmıştı. Bu PSA üzerinden firmalar iş ve işçi bulma kurumundan işsizleri parasız ya da çok az bir paraya çalıştırmak üzere "ödünç alabilirler". İşsiz, işsizlik parası almaya devam ediyor, ama bunun yanısıra "geçici firma"ya çalışmak zorunda. Bu yoldan firmalar işsizleri denemek için ve-

ya kısa süreli olarak çalıştırabilirler. Bu aslına bakılırsa, firmaların işçileri bedavaya çalıştırması anlamına geliyor. Bugün işe alır, yarın işten atar; cebinden de bir cent çıkmaz! Gidişat, kural olarak firmaların bugünkü işçilerini işten atıp sonrasında aynı insanları "taşeron firma"lar üzerinden yeniden işe alma yönünde olacaktır. Yani aynı işe daha az ücret ödenecektir! (Ki, Daimler ve Siemens firmaları bunu şimdiden uygulamaktadırlar.) Bu durum, bugün işletmelerde olan kadrolu işçiler üzerindeki ücret düşürme baskısının muazzam ölçüde artması anlamına gelmektedir.

İşçilerin kalifiye hale getirilmesi vb. bağlamında da benzer uygulamalar gündemdedir. Firmalar, artık işçilerin kalifiye hale getirilmesine, örneğin yeni bir iş makinasının kullanımının öğrenimine para ödemeyecekler. Kalifiye hale getirme programları iş ve işçi bulma kurumu üzerinden yürütülecek. Hatta bir öneriye göre, meslek öğrenimi yapmak isteyen firmadan "tahvil" satın alacak; devlet de bunun için öğrenciye kredi verecek; meslek öğrenimini tamamladığında, işçi devlete krediyi taksitle geri ödeyecek. Oh ne güzel, işveren için hava gayet hoş! Meslek öğrenimi süresince çalıştırdığı çırağa bir tek cent bile ödemediği gibi, bir de üzerine para alıyor!

İşletmelerdeki sendika çalışmasıyla ilgili olarak:

Genel olarak kadın arkadaşların bu konudaki bilgileri eksik ve kadın arkadaşlar işyeri temsilciliğinin kendi çıkarlarını yeterince savunmadıklarını anlatıyorlar. Bir işletmede örneğin, işyeri temsilcisi doğrudan o iş alanında değil, ancak telefonla çağrıldığında oraya geliyor. Birçok durumda işyeri temsilcinin çağrıldığında zaten iş işten geçmiş oluyor.

Bir işletmede işyeri temsilcisi bir kadın arkadaşı gelip uyarmış, 'senin adın çok geçiyor, ağzını tut' demiş.

Bazı işletmelerde sendika temsilcisi yok, bazı yerlerde ise iyi bir örgütlenme var ve bu örgütlenme içinde bizim arkadaşlarımız da yer alıyor.

Bir de "esnek grev" çıktı başımıza!

Çalışma grubunda son grevler üzerinde de durduk. IG Metal grevinde şurda-burda grevcilerin engellendiği vs. anlatıldı. Daimler firmasında IG Metal, sadece işyeri ve sendika temsilcilerinin greve katılması kararı aldı ve diğer işçiler eve gönderildi. Bunun adı "esnek grev" oluyor! "Esnek çalışma"ya alışmak zorunda kalmamız yetmiyormuş gibi, şimdi bir de "esnek grev" çıktı başımıza! Bu çok ber-

bat bir durumdu ve özelde bir işletmedeki genç işçileri çok kızdırdı. Onlar grev ve mücadele istiyorlardı, ancak işletmeleri IG Metal tarafından grev alanı olarak seçilmedi. Bunun üzerine işçiler kitlesel olarak sendikadan ayrıldılar!!!

İki kadın arkadaş daha, işyerinde işçilerin greve hazır olduklarını, ama "esnek grev" nedeniyle eve gönderildiklerini, ya da işletmelerinde grevin öngörülmediğini anlattılar.

Grevle ilgili olarak ortaklaşa varılan kanı, demokratik bilinç seviyesinin oldukça

düşük olduğuydu. Bildirilerimize ilgili yoktu; uyarı grevi için hazırladığımız pankartın asılmasına, mesajımızı okumamıza izin verilmedi. Daha önceki uyarı grevinde böyle değildi.

İşletmelerde daha etkin olabilmek için ne yapmalıyız?

Öncelikle işyerlerinde bizzat kendimiz işyeri temsilcisi ya da sendika temsilcisi olmaya çalışmalıyız. Bir sürü arkadaş "Ben bunu yapamam!" deyip işin içinden çıkıyor. Fakat biz, salt siyasi örgütlülüğümüz nedeniyle, işyerlerindeki ortalama bir işçiden çok daha ileride olduğumuzun bilincinde olmalıyız. İstersek yapabiliriz! İşyeri temsilcisi olmak, tabii ki kaygan bir zemin üzerinde durmaya benziyor. Günün birinde işten işçi çıkarılmasına, "sosyal plan"a vs. imza atmak zorunda kalıyorsun. Bu tabii ki büyük bir sorun, ancak bu görevle bizim ancak en kötüyü engelleyebileceğimizin bilincinde olmalıyız. Ama sendika temsilcisi olarak aktif müdahalede bulunabiliriz. En önemlisi de, ister işyeri temsilcisi, isterse sendika temsilcisi olalım, dürüst ve sözümüzün insanı olmalıyız. İş arkadaşlarımızın güvenini kazanmak zorundayız. Sendikayla da aktif ilişki içinde olmak ve oradan destek almaya özel önem vermek zorundayız! Tek başına mücadele olmaz!

Sendika üyeliğimizden kendimiz için de faydalanabiliriz.Sendika içi öğrenimlere, bilgilendirme kurslarına vs. katılabiliriz.

İşletmelerde varolan sendikal çalışmayı aktifleştirmek için çaba göstermeliyiz. Varolan "Stammtisch"lere katılabilir ya da yenilerini örgütleyebiliriz. İşletme içinde veya önünde bildirilerimizi dağıtabiliriz. (Örneğin Avusturya'da, BILLA'ya karşı –Almanya'da REWE adıyla biliniyor– bir kampanya yürütülüyormuş. BILLA marketlerin açık tutulduğu saatleri pazar ve tatil günleri de dahil olmak üzere genişletmek istiyor. Bu kampanyayı enternasyonal olarak destekleyebiliriz vb.)

Genel olarak, işyerindeki aktif güçleri sağlamlaştırmak ve bunların bilincini yükseltmek için çaba göstermek zorundayız. Bu konuda bizim yapabileceğimiz çok şey var. Bunu çeşitli deneyimlerimizde gördük! Bizzat kendimiz işletmelerde çalışmasak da kitlesel işten atılmalara, geçici işçi statüsüne düşürülmeye karşı vs. bildirilerimizle eylemlerimizle müdahale edebiliriz.

3. Çalışma Grubu: "İki kültür ve siyaset arasında gençlik"

Bu yılki kadın kampına katılanların üçte birini genç kadın arkadaşlar oluşturuyordu. Bu çok iyiydi ve böylelikle kampta ağırlıklarını koyabildiler.

Çalışma grubunu yönlendiren genç kadın arkadaş, tanışma ve tartışmayı başlatma görevini gayet iyi bir şekilde yerine getirdi. Herkes sırayla adını, yaşını, ne iş yaptığını ve hangi beklentilerle kampa geldiğini açıkladı. Beklentiler konusunda genç kadın arkadaşlar açık olmadıkları, "bir bakalım ne oluyor", "yakından tanıyalım" anlayışıyla yaklaştıklarını söylediler. Çalışma grubunun sonunda herkes ortamı çok iyi bulduğunu açıkladı; kimileri başlangıçta kampın sıkıntı verici olabileceğinden, saatlerce politik konuşmalar dinlemek zorunda kalacaklarından çekindiğini söyledi.

Önce "Yirmi yıl sonra kendimizi nerede görüyoruz? Neler başarmak istiyoruz?" Ne için yaşamak ve mücadele etmek istiyoruz? sorusuyla başladık.

Bütün kadınlar 20 yıl sonra kendilerini meslek sahibi ve çalışıyor olarak görüyorlar. Kadınların çoğunluğu aile kurmak ve çocuk sahibi olmak da istiyor; bazıları ise bunu kesinlikle istemiyor. Bütün kadınlar, çalışmaya ve bağımsız olmaya en büyük önemi veriyorlar. Erkekten salt ekonomik olarak bağımsız olmak amacıyla değil, bir bütün olarak bağımsız ol-

mak amacıyla!!! "Kesinlikle erkeğe bağımlı olmamak!" ve "kesinlikle ev kadını olmamak!"... Tüm kadınlarda kalpten gelen istek buydu!

Ama tartışmada bu amaçlara ulaşmanın hiç de öyle kolay olmadığı ortaya çıktı. Türkiye ile karşılaştırıldığında ya da kendi annelerinin durumlarıyla karşılaştırıldığında daha kolay tabii... Fakat başta dışavurulan iyimserlik bugün örneğin Almanya'daki çocuk eğitim-bakım kurumlarına ilişkin kısıtlamalar gözününde tutulduğunda biraz perdeleniyordu. Birçok eyalette işe yarar ve yeterli kreş ve çocuk yuvası yok. Varolanlar öğleye kadar hizmet veriyor vs. Bu şartlarda meslek eğitimi ve çalışma yoluyla "bağımsızlaşmak" yetmiyor, toplumsal kötülüklere karşı mücadele etmek zorundayız.

Kadınlar iyi para kazanmak istediklerini de söylüyorlar, çok değil, ama doğru düzgün yaşayabilecek seviyede para kazanmayı amaçlıyorlar.

Bazı kadınlar kendilerini yirmi yıl sonrasında hiç de meslek ve iş, aile ve çocuk sahibi görmek istemediklerini belirttiler. Kendileri için ne mesleğin, ne de çok paranın tayin edici olduğunu; kendileri için önemli olanın yaptıkları işten zevk almaları ve toplumsal olarak faydalılık olduğunu açıkladılar.

Tüm kadınlar yirmi yıl sonra da siyasetle ilgili olmak istiyorlar ve birşeyler yapmak istiyorlar... Ya da bir kadın arkadaşın söylediği gibi yirmi yıl sonra da Bolşevik Partizan'lı olmak istiyorlar.

Türk/Kürt kızı ve erkek arkadaş sorunu

Bu konuda hepimiz olumlu bir sonuç tespit ettik. Tüm kadın arkadaşlar, aileleri tarafından evlenmeye zorlanmadıklarını ve erkek arkadaş edinme konusunda sorun yaşamadıklarını açıkladılar. Başlangıçta ailelerin feodal çevreden çekindikleri, bu nedenle biraz zorluk yaşadıkları, ancak erkek arkadaşın eve getirilmesi gibi bir durumla karşılaştıklarında da bunu ister istemez kabul ettiklerini söylediler. Çevre nedeniyle ailelerin ve genç kadınların bazı noktalarda nasıl davranacaklarını bilemedikleri dile geldi. Ancak bu noktada da, doğru bulunanın yapılmasının en doğru yol olduğu ve bu yapıldığında sonuçta ailelerin de kendilerine sahip çıktıkları, örneklerle, yapılan deneyimlerle anlatıldı. "Namus" ve "bekâret" konusunun çevrede rol oynadığını, ancak kadın arkadaşların kendi ailelerinde kesinlikle rol oynamadığı olumlu olarak tespit edildi.

Elbette ki, ailelerin kızların erkek arkadaşları hakkında kendi hayalleri var. Kimi kızının bulduğu erkeği beğenmiyor, kimi Türk olmasın diyor, diğeri Alman istemiyor, üçüncüsü katiyen müslüman olmasın diyor... Fakat bu noktada da kadın arkadaşlar, sevginin böylesi kriterler tanımadığının bilincindeler.

Çevrenin bazen ailelere "Kızınız sokakta öpüşüyor..." vs. şeklinde laf taşıdığı; ancak bu noktada da ailelerin kızlarına sahip çıktıkları, onları destekledikleri belirtildi. Hatta bazı anne-babaların, ülkeye izine gittiklerinde aile çevresine kızlarının erkek arkadaşları olduğunu söyledikleri örnek olarak anlatıldı.

Garip olan, bir sürü genç kadın arkadaşın babalarının yanında sigara içmemeleri... Büyük ihtimalle babaları bu noktada birşey söylemeyecek, buna rağmen "babaya saygı" bu noktada o kadar içselleşmiş ki, utanıyorlar.

Üçüncü konumuz "coolturs", yani iki kültür arasında olma durumuydu. (kuzu mu, domuz mu?)

İki kültür arasında olmak, pratikte iki kat önyargıyla karşı karşıya olmak demek.

Bu konudaki önyargıları, klişeleri saydığımızda çok güldük:

— Diskoteğe gitmene izin veriyorlar mı?

Türk arkadaşlar/aileler: Ne, bu kadar çok/uzun çıkmana nasıl izin veriyorlar?

Alman arkadaşlar/aileler: Ne? Bu kadar az mı çıkabiliyorsun?

— Aileler çok rahat olsalar

Türk arkadaşlar/aileleler: Ne babanın yanında sigara mı içiyorsun, ayıp! Ne? Domuz eti mi yiyorsun? Böyle çıplak mı gezeceksin (yani askılı/kısa tişört kastediliyor.)

Alman arkadaşlar/aileler:

Bu kadar geç saatte dışarı çıkmana izin veriyorlar mı? Niye camiye gitmiyorsun? Niye namaz kılmıyorsun? Tüm Türkler müslüman, niye başörtüsü takmıyorsun? Erkek mesleği öğrenmene ailen nasıl razı oluyor? vs. vs.

Bu bağlamda hristiyan Alman arkadaşlarımıza/tanıdık ailelere önyargılarını, klişelere saplı kaldıklarını farkettirmek için bir strateji düşündük. Biz de onlara sorular yönelteceğiz. Örneğin: "Ne? Evlenmeden arkadaşınla seviştin öyle mi? Sen katolik değil misin? Bugün cuma ve sen balık yerine et yiyorsun, sen hristiyansın günah değil mi?" gibi...

Bir başka sorunla ailelerle izine gidildiğinde karşılaşılıyor. Orada da akrabalar insanın başına üşüşüyor:

"24 yaşındasın ve hâlâ okuyorsun, sen evde kalmışsın." Bu yaşta evli ve iki-üç çocuk sahibi değilsen, seni kimse insan yerine koymuyor.

Peki, iki kültür arasında olmanın olumlu yönleri ne diye kendimize sorduğumuzda olumluların her ihtimalde fazla olduğunu tespit ettik. Her ihtimalde bizim yaşantımız çok daha renkli, bir dizi kültür deneyimimiz var, birçoğunu elde tutmak istiyoruz, bazılarından vazgeçebiliriz.

Örneğin birçok kadın arkadaş gelinlik giymek, düğünle evlenmek istiyor... Azınlık, bunları sorguluyor, ailelerimizle -arkadaşlarımızla eğlenmek istiyoruz, ama bunu başka türlü de yapabiliriz, başka düğünler yapabiliriz, diye düşünüyor. Bu bağlamda geline takılan kırmızı kurdelenin anlamı (bekâret), takı töreni vs. üzerine konuşuldu.

Sünnet düğünleri üzerine de konuştuk ve bunu çok gereksiz ve erkek şovenisti bir gelenek olarak değerlendirdik.

Bizler her kültürden ilerici olanı, iyi olanı almak istiyoruz. Birçoğumuzun çeşitli kültür çevrelerinden arkadaşları var. Bu bize çok büyük bir zenginlik veriyor. Ancak belirleyici olan tabii ki, günlük ırkçılık ve bu milliyetlerin kendi içine kapanmasını beraberinde getiriyor. Bunun olduğu yerde, bu betonu kırıp çıkmak oldukça zor oluyor.

Siyaset – genç kadınlar geleceğimizdir!

Durumda iyileşme olmasına rağmen, genç kadın olarak siyaset yapmak yine de çok zor! Bir dizi bölgeden kadın arkadaşlar, özellikle derneklerde erkeklerin hakim olduğunu, bu nedenle oraya gitmeyi dahi istemediklerini anlattılar. Bazı bölgelerde erkekler işten çıktıktan sonra derneklerde içki içip, kağıt oynayarak "yorgunluk atıyorlarmış". Bazı genç kadın arkadaşlar, bu nedenle derneğe belirli toplantılar dışında gitmediklerini anlattılar.

Alkolün ve kağıt oyununun olmadığı başka derneklerde de siyasi tartışmalarda/çalışmalarda genç kadınlara yer bırakılmadığı, kendilerine hâlâ küçük kız muamelesi yapıldığı anlatıldı. Bu noktalarda derneklerde mutlaka birşeylerin değişmesi gerekiyor.

Politika, kadın arkadaşların çoğu açısından beşikten beri içinde oldukları şey. Yaşamlarının günlük bir parçası, ancak çeşitli pozisyonları sorgulama ve kavrama konusunda yeterince bilinçli bir çaba olmadığı görülüyor. Örneğin Herşeye Rağmen'in pozisyonları konusunda çok az bilgiye sahip oldukları ortaya çıktı. Gençlik gelecekse ve daha bugünden siyaset sahnesinde yerimizi almak istiyorsak, daha fazla siyasete sarılmak, bilinçlenmek zorundayız.

ASKILI TİŞÖRTLE DE DEVRİM OLUR!

"Böyle dışarı çıkarsan çevre ne der?", "Neden sütyen takmadın?", "Otur-kalkmana dikkat et, külodun görülecek neredeyse!", "Şort giymek zorunda mısın?", "Bu kadar da kısa etek olur mu?", "Boyle askılı tişörtle mi dolaşacaksın?" vs. vs.

Genç kadınların kıyafetlerine salt anne-babaları (devrimci olsalar bile) değil, abileri, ablaları, devrimci çevre ve hatta yoldaşları dahi karışıyor. Karışanlar salt yaşça büyük yoldaşlarla da sınırlı değil, bizzat genç yoldaşlar, arkadaşlar da birbirlerinin (esasta da erkekler kadınların) kılık-kıyafetlerini, hal ve davranışlarını denetlemeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de nedenleri hep hazır oluyor: sözümona bizim "namusumuzu koruyorlar", "halkımıza ters düşmememiz" gerektiğini öğütlüyorlar. Okulda, işyerinde, üniversitede, sokakta, otobüste, yaşamın her alanında karşılaştığımız feodal ve gerici engeller, oturduğumuz mahallelerde, hattā bunlar ilerici-devrimci çevre olsa da karşımıza çıkıyor. Herkes bizim nasıl olmamız gerektiği konusunda "talimatlar" yağdırmayı kendine görev biliyor. Ama bize kimsenin birşey sorduğu yok! Bizim nasıl olmak istediğimizi bize soran yok!

Askılı tişört, mini etekle de komünist olunur... Sorun bizim giyimimizde değil, feodalizm, faşizm, islamizm ve emperyalizmden etkilenen / belirlenen bakışta, anlayıştadır.

Burka ve çarşaftan, başörtüsünden etek ve pantolona geçiş, kadınları çuvallar içine hapseden, örten feodal zincirden kurtuluş yoludur. Bu burjuva devrimiyle gelen özgürlüktür! Biliyoruz, burjuva özgürlüğünde bireyin özgürlüğü yaşamak için işgücünü satma özgürlüğüdür. Fakat, burjuva özgürlüğü her ihtimalde feodal Ortaçağ karanlığından kat kat iyidir. Ülkemizde feodal, yarıfeodal artıkların emperyalist kültürle içiçe geçtiğini görüyoruz. Ama nedir emperyalist olan, onu da iyi belirlemek zorundayız. Çünkü bir dizi solcu, emperyalizme karşı mücadele adı altında feodal yaklaşım ve pozisyonların savunuculuğunu yapıyor. Örneğin, insanların, öncelikle de kadınların kendi kıyafetlerini diledikleri gibi seçme özgürlüğü "emperyalist yoz kültür" olarak gösterilip reddediliyor. Bu kesinlikle yanlıştır. Emperyalist kültürün baskıcı özü, bizim istediğimiz gibi giyinme "özgürlüğü"nü tanımasında değildir. Hayır, emperyalizm bunu bir pazara dönüştürüyor, moda diktasını getiriyor, kadınların başını döndürmeye çalışarak, onlara dünyada her gün yeni bir giysi almaktan önemli birşey olmadığı, kadınların "erkekler için", onların beğenisine ve ihtiyacına göre giyinip kuşanması gerektiğini şırıngalamaya çalışıyor. İşte bizim reddettığimiz budur!

Askılı tişörte, mini eteğe vs. hiçbir itirazımız olamaz. Nasıl ki, erkekler sıcak yaz günlerinde üstsüz gezmeyi, şort giymeyi vb. kendilerine "hak" görüyorlarsa, kadınların da beğendikleri gibi ve rahat ettikleri biçimde giyinme hakları vardır. Eğer birtakım erkeklerin "aç" gözleri vücudumuz üzerinde dolaşıyorsa, bize tacizde bulunuyorlarsa, bu bizden değil, onların kadınları bir "mal" gören pederşahi anlayışından kaynaklanmaktadır! Şüphesiz bu anlayışlarla bizzat emekçilerin saflarında karşılaşıyoruz ve gayet açık ki, burjuvazi kadın-erkek ilişkilerini kendi baskı sistemi için çok iyi kullanıyor. Buna göre biçimlendirilen "erkeklik gururu", kendilerini "önemsemeleri", kadın ve çocuklar üzerindeki baskı ve egemenlikleriyle ölçülüyor, yoksa toplumsal katkılarıyla değil. İşte yıkılması gereken bu anlayıştır, çünkü ezilen sınıflar bu anlayışla zehirlenmektedir, aile içi şiddet ve cinsel şiddetin yoğunluğu da buradan kaynaklanmaktadır.

Bu nedenle dikkatli olalım kadın yoldaşlar! Nerede genç kadınların ardından konuşuluyorsa, şu ya da bu genç kadın arkadaşın dav-

Askılı tişörtle de devrimci / komünist önderlik olur!

ranışları, giyimi kuşamı, erkeklerle gezdiği vs. sözkonusu (ya da dedikodu malzemesi) oluyorsa, bizde alarm zilleri çalmalıdır. Hemen her durumda bunun ardında yanlış bir zihniyet, erkek şovenisti yaklaşım yattığından emin olabiliriz. Ancak mücadele ederken de dikkatli olmak zorundayız. Bizim amacımız henüz böylesi anlayışlardan kurtulmamış olan erkek yoldaşlarımızı, arkadaşlarımızı ikna etmek, onları kazanmaya çalışmaktır; yoksa onları yerin dibine batırmak değil. Bu mücadele uzun ve çetin bir mücadeledir. Erkek egemen geleneklere, törelere ve anlayışlara karşı mücadeleyi tutarlı ve sürekli bir biçimde sürdürmek zorundayız, ancak onların bizim düşmanlarımız değil, kazanmak istediğimiz yoldaşlarımız olduklarını da bir an olsun unutmadan.

Kadın arkadaşlar hakkında dedikodu yapılmasına, onların dışlanmasına ve aşağılanmasına izin vermemeliyiz, vermeyeceğiz. Bizler, siyasi çalışmamız içinde hak ettiğimiz yeri elde etmek için mücadele yürüteceğiz. Bunu henüz bugün istenilen ölçüde kazanmış durumda değiliz. Ancak erkek şovenisti anlayışlar ve davranışlar varlığını koruduğu ölçüde de gerçek anlamda kazanamayız.

Kadınlara, özelde de genç kadın arkadaşlara salt giyim-kıyafet nezdinde karışılmakla kalınmıyor. Aynı erkek egemen feodal ya da burjuva anlayışlar, engellemeler kadınların gönül ve aşk ilişkilerinde de kendisini gösteriyor. Laf düzeyinde alındığında herkes ilerici, devrimcidir... Fakat birçok durumda genç bir kadın arkadaş bir erkek arkadaş edindiğinde kıyamet kopmaktadır. Mahallede, ailede ve hatta devrimci çevre arasında da dedikodular alıp başını yürüyor, ortalık çalkalanıyor. Bizim komünist ideallerimizi salt teoride savunmakla kalamayacağımız, bugünden buna uygun yaşamak istediğimiz unutuluyor. Bizler, karşılıklı sevgi temelinde eşitlikçi, arkadaşça ve coşkulu sevgiler yaşamak istiyoruz; bunlardır bizim komünist ilişkilerimizin en temel özellikleri...

Bugün özelde yarı-feodal yaklaşımların ağır bastığı çevrelerde erkeklerin kendileriyle cinselliği de içeren sevgi birlikteliklerine giren kadınlara "hafif kadın" gözüyle baktığına, onları cinsel olarak sömürdüklerine ve sonunda evlenmek için bir "bakire" arayışına çıktıklarına tanık oluyoruz. Ancak burada sorun biz kadınlarda değil, onların yaklaşımındadır. Devrimci çevrelerde eşitlikçi ilişkilere, saygı ve sevgiye değer veren genç erkek yoldaşlar da var kuşkusuz, ancak onlar hâlâ azınlıktalar. Sevgi ilişkilerini engelleyen tabular içinde yaşadığımız toplumun, faşist ve yarıfeodal yaklaşımların ürünüdür. Komünistler ve devrimciler bunları yıkmakla yükümlüdür, hem de belirsiz bir geleceğe ertelemeden, yani şimdi!

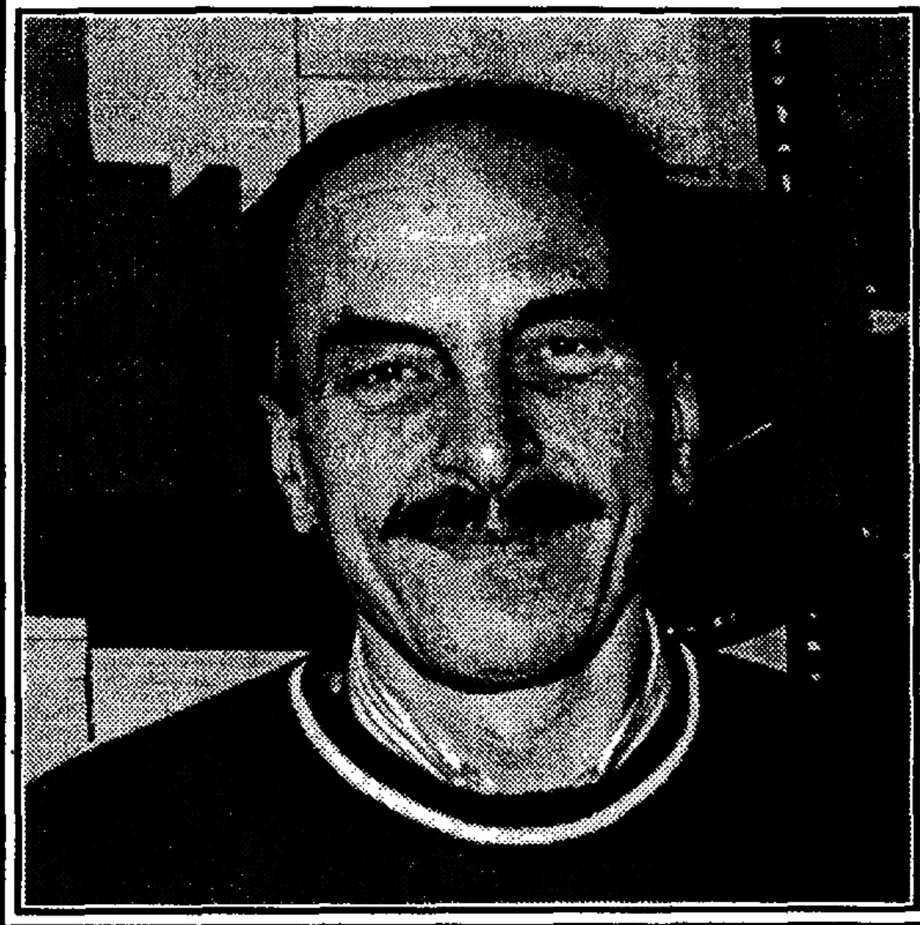
Belki okurlarımızın bazıları, sizin başka sorununuz yok mu, diye düşünebilir. Kriz, enflasyon, günlük ekmek için mücadele, işsizlik içinde boğuşulduğu bir zamanda siz tutmuşsuzun aşk ve sevgi ilişkilerinde devrimden bahsediyorsunuz... Buna karşı bizim diyeceğimiz şudur: Gerçek arkadaşlıklar ve karşılıklı sevgiye ve desteğe dayalı, bireysel aşk üzerinde yükselen ilişkiler kurduğumuzda, o zaman bu sisteme karşı mücadelemizde çok daha büyük enerjiye, güce sahip olabiliriz!

Bunun olmadığı yerde sadece egemen sınıflara karşı değil, onların ezilenler arasına saldığı zehirlere, devrimci erkeklerdeki egemenlik pozisyonlarına karşı da mücadele etmek zorunda kalıyoruz. Iki cepheli mücadele yürütmek bizden güç götürüyor. Bizler mücadele gücümüzü artıracak ilişkiler içinde yaşamak istiyoruz. Bu anlamda, erkek yoldaşlar, bizi komünist kadın hareketinde, "ekmek ve gül" kazanmak için mücadelemizde destekleyin.

Ve gelin birlikte, günlük mücadelemiz içinde yeni kadın-erkek ilişkilerini yaratalım!

Eylül 2002

Merkezi Kadın Komisyonu adına

Başladı işe,
Bitirdi işi...
Başlarken işe avaz avaz bağırmadı.
Bitirdi ve:
– Gelin seyredin, diye
dört yanı çağırmadı...

O milyonların milyonda biridir.
O bir sıra neferidir.
(...)

NAZIM HİKMET

PROLETARYA BİR NEFERİNİ DAHA YİTİRDİ...

ALİ YAVUZ ÇENGELOĞLU ÖLDÜ!

Proletarya bir neferini daha yitirdi... Ali Yavuz Çengeloğlu 5 Ekim 2002 tarihinde geçirdiği ani bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrıldı. Ali Yavuz Çengeloğlu'nu; bu kavga neferini, bu güzel insanı... devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşatacağız.

Ali Yavuz Çengeloğlu'nun ölümü ertesinde bir dizi yerde onunla ilgili anma toplantıları düzenlendi. Bu toplantılardan birisi de Almanya'nın Castrop-Rauxel kentinde yapıldı.

Toplantı Ali Yavuz Çengeloğlu'nun anısına ve devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına yapılan saygı duruşu ile açıldı. Çengeloğlu'nun siyasi yaşamını anlatan bir konuşma yapıldı. Bunun ardından yoldaşları ve dostları onunla ilgili anılarını anlattılar. Toplantıda konuşan hemen herkes onun mücadeleye bağlılığını, alçakgönüllülüğünü ve proletaryanın mücadelesine yaptığı hizmetleri... ortaya koydular. Kimi devrimci marş ve türkülerin söylendiği toplantı "Enternasyonal" ile sona erdirildi.

Aşağıda, bu anma toplantısında yapılan konuşma ile Almanya'da bolşevik inşa için gazete "Herşeye Rağmen"in mesajını okurlarımıza sunuyoruz. O

Arkadaşlar, dostlar, yoldaşlar...

Bugün bundan bir ay kadar önce, 5 Ekim Cumartesi günü, aramızdan ayrılan Ali Yavuz Çengeloğlu'nu anmak için bir araya geldik.

Ölüm haberi sanki şaka gibi geldi önce. Tatsız bir şaka. İnanmak istemedik. Öyle ya, aslında ciddi bir hastalığı filan yoktu. Aslında en az doksanına kadar yaşamayı koymuştu aklına. Hatta sonunda neredeyse çocukluğundan beri içtiği sigarayı bile bırakmıştı. Ölümünden 5 gün, 3 gün, bir saat, on dakika önce, yakında öleceğini söyleseler, o da, biz de güler geçerdik. O, "Dur bakalım daha yapacak çok işimiz var. Doksan olalım o zaman düşünürüz." filan derdi herhalde...

Sonra öldüğü haberini aldık. Bir çoğumuzun bildiği, mutad sabah öksürük ve balgam çıkarma seanslarından birinde tıkanıp ölmüştü. Evde olan eşi ve öz oğlu gibi sevdiği Emrah da seans uzun sürdüğü için meraklanıp yanına gittiklerinde, onun cansız vücuduyla karşılaşmışlardı. Artık her türlü müdahale için geçti. Ali Yavuz ölmüştü...

Burada toplanan arkadaşların çoğu Ali Yavuz'u şu veya bu ölçüde şahsen de tanırlar. Ali Yavuz kimi için dost, kimi için arkadaş, kimi için belli bir süre, kimi için ise ölümüne dek yoldaştı. Onu buradakilerin çoğu sevimli takma ismiyle "Kel", kimi "Amca", kimi de "Kel Amca" olarak tanırlar. Bu "Kel" ismi ona oldukça erken takılmış, –onun gırgır geçerek, saçlarını öne tarayıp "bu bana haksızlıktır" deyip "tekzip ettiği" bu isim– ona yapışıp kalmış, onun gerçek ismi haline gelmişti adeta.

Çok sevdiğiniz bir arkadaşınız, bir dostunuz, ağabeyiniz, kardeşiniz, yoldaşınız nasıl anılır?

Kuşkusuz anmanın en iyi yolu, anılanı daha iyi tanımaya, kavramaya, anlamaya çalışmak ve eğer anılan bir dava insanı ise, onun davasını sürdürmektir.

"Kel" bir dava insanıydı. O yeni, sömürüsüz bir dünya istiyordu. Bu dava için mucadeleye çeşitli biçimlerde ve kademelerde örgütlü olarak katıldı. İlk gençliği ertesinde tanıştığı sos-

yalizm / komünizm düşünceleri uğruna mücadelesini ölene dek sürdürdü. Tabii dava insanı olarak doğmadı. Yaşamı içinde dava insanına gelişti.

"Kel"imiz 1942 doğumludur. Batı Anadoluludur. O kendini anlattığı bir yazıda şöyle tanıtır kendisini:

"Orta köylülüğün aşağı kesimine mensup bir ailede yetiştim. Ortaokuldan sonra ailem tarafından yüksek öğrenim yaptıramayacaklarından dolayı, meslek sahibi olmam için Sanat Enstitüsü'ne gönderildim. Okul bittiğinde çalışmak amacıyla bir büyük şehire gittim. Bir müddet işsiz dolaştıktan sonra kısa süre garsonluk, daha sonra da 1,5 yıldan fazla –iki ayrı fabrikada– işçilik yaptım. Sonra yine işsiz kaldım. Bu süre içinde okulda ve çevrede aldığım eğitimden dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Ben çok "okumuş" bir işçi olarak toplum için çok "değerli" olduğumu düşünüyordum. Ama hayat bana işlerin öyle olmadığını gösterdi. İlk defa işsizliğin-yoksulluğun, açlığın ne olduğunu böyle tanıdım.

Bende yoksulluğa karşı gelişen nefret, önce zenginliğe özeni geliştirdi. 1960'ların ilk yıllarında sınıf mücadelesinin geriliği, benim hayatı henüz kavrayamamamla birleşti. Ortaya yoksulluktan nefret eden ve zenginliğe özenen bir ben çıktı.

Askerliğimi Anadolu'nun çok yoksul bir Kürt köyünde öğretmen olarak yaptım. Burada ilk defa köylülerin toplumdaki yerini öğrendim ve yine ilk defa bu dönemde köylülere yakınlık ve onlarla birlikte olabilmek için bir istek duydum. Kendim köylü olmama rağmen daha önce köylülere karşı okulda aldığım eğitim ve sınıf atlama isteğinden dolayı, bir yakınlık duyamıyordum.

Köylülere karşı duyduğum bu yakınlık populist ve reformcu bir temeldeydi. (...)

1960'ların ortalarına yakın, esasta yüksekokullarda okumakta olan asker arkadaşlarımın etkisiyle "sol"cu oldum. Solculuk modaydı o dönem. Gerçek anlamda solculuğun, sosyalizmin/komünizmin filan ne olduğunu bilmiyordum. Hak istemek, adalet istemek, Amerika'ya karşı çıkmak vb. solcu olmaya yetiyordu.

Askerlik bitince, o dönemde tanınan bir imkânla, öğretmenlik mesleğinde kaldım."

"Kel", 1968'e dek bir Orta Anadolu kentinde ilkokul öğretmenliği yapar. Bu arada ilk evliliğini gerçekleştirir. Ve bir oğlu olur. Bu dönemde hızla okumaya başlar. Fakat bu dönemde de solculuğu kendi deyimiyle modacı solculuk sınırlarını aşmaz. Bu arada içinde çalıştığı öğretmenler derneği, o dönemde solcu öğretmenlerin merkezi örgütü haline gelen Türkiye Öğretmenler Sendikası'na (TÖS) geçer.

"Kel" 1968 yılında işçi olarak Almanya'ya gelir. Eşi ve oğlu Türkiye'de kalır. Münih kentine yerleşir. BMW'de işçi olarak çalışır.

"Kel" TÖS çerçevesindeki çalışmalardan belli bir örgüt gerekliliği bilincine sahiptir. Ve örgüt arar. O dönemde Münih'te, içinde işçilerle öğrencilerin birlikte yer aldığı "Münih Türk Kültür Derneği" vardır. Türkiye'deki fraksiyon ayrışmaları bu dernek içine de yansımaktadır. Ali Yavuz başlangıçta dernek içindeki çatışmalarda tarafların ne dediğini öğrenmeye çalışan tarafsız bir işçi konumundadır. Dernekte o dönemde Türkiye'de yayınlanan İşçi Köylü Gazetesi'nin 6-7 kişilik bir satıcı / taraftar grubu vardır. Bunlar 1969'da yapılan genel kurul ertesi dernekten ayrılırlar. "Kel" bu ayrılan gurubu "tavır ve davranışlarıyla daha dürüst" olarak değerlendirir. Bunlarla daha yakın temas kurar. Ve bu grupla birlikte bir eğitim çalışması içine girer.

Kısa süre içinde kendini "Aydınlıkçı", "İşçi Köylü" satıcısı olarak bulur.

Kendisi, daha sonra, içinde yer aldığı grubun ne olduğunu, neyi savunduğunu, o da "yüzeysel olarak ancak 1970 yılı ortalarında anlamış olduğu" tespitini yapar.

Bu arada eşi de Almanya'ya gelmiştir. Fakat araları bozuktur. Ve "Kel" artık örgütlü devrimcidir. Ve aile hayatından önemli işleri vardır! Daha sonra yaptığı değerlendirmede yazdığı gibi, sorumsuz davranmakta; eşinden "kendisinin de benim gibi yapmasını öğütleyip çalışmalara katılmasını istemekle görevini yapmış olduğunu sanmakta"dır.

"Kel" artık İşçi Köylü'nün yurtdışı örgütünde önemli proleter kadrolardan biridir. Bavyera'daki az sayıda kişiden oluşan örgütün temel direklerinden biridir. BMW'deki çalışmadan artan tüm zamanı devrimci faaliyet için kullanır.

1972'de kendisine yöneticisi tarafından "Türkiye İhtilelci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) üyesi" olduğu açıklanır. "Gerici bağları bıçakla ke-

Ali Yavuz Çengeloğlu yoldaşın anısına...

Değerli arkadaşlar ve dostlar,
değerli aile mensupları,
değerli yoldaşlar.

"Kel" yoldaşı yitirmiş olmaktan duyduğunuz acınızı paylaşıyor, onu, çalışmasını ve ortak davamızı sizinle birlikte anmak istiyoruz.

"Her insan bir gün ölür,
ama her ölümün önemi aynı değildir.
Eski bir Çin yazarı olan Zume Çien,
'Bütün insanlar ölümlüdür,
ama bazılarının ölümü Tay dağından da yüce,
bazılarınınki tüyden de değersiz olabilir'
demişti.

Halk için ölmek, Tay dağından da yücedir,
ama faşistler için çalışmak ve sömürenler ve ezenler için ölmek tüyden de değersizdir."

Herşeye Rağmen
Bolşevik Parti (Almanya)'nın inşası için gazete
Kasım 2002

ser gibi kesip atmalıyız" kampanyası çerçevesinde, ilk eşi ve oğluyla zaten oldukça gevşek olan bağını da "bıçakla kesip atar gibi" bitirir.

Bu arada TİİKP içinde bölünmeler olmuş, İbrahim Kaypakkaya ve kimi yoldaşları bir dizi eleştiri getirerek ve TİİKP merkezinin iflah olmazlığından yola çıkarak ayrılmış ve Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'i (TKP/ML) kurmuştur.

Yurtdışındaki kadroların -bu arada "Kel"in de- bu ayrılıklardan haberi yoktur.

TİİKP merkezi, kendini soldan eleştiren muhalefetin etkisini kırabilmek için kendi "sol" görüntüye bürünür. "Silahlı mücadele" kararı aldığını bildirir. Halk savaşı şiarlarıyla kazanılan kadrolar bu kararı sevinçle karşılar. Bu çerçevede yurtdışından da bir grup kadro silahlı eğitim görmek için Filistin'e gönderilir. 1972 sonunda gidenler içinde "Kel" de vardır. Gidişte söylenen, eğitim sonrası ülkeye geçileceğidir. Fakat öyle olmaz. Gidenler ülkeye geçme beklentisi içindeyken, gelen bir direktif; "Ülkede her şey bitti, bu durumda gidilmesi maceracılıktır. Görev eski çalışma alanına dönmek ve yeniden toparlanmaktır." gerekçesiyle, yurtdışından gidenleri geri çağırır. "Kel" geri döner. Bu olay "Kel"in TİİKP'ye olan güvenini yıkan olaydır. Artık "merkeze güvenen" verilen her görevi adeta gözü kapalı ve coşkuyla yerine getiren değil, sorgulayan bir "Kel" vardır.

Daha sonraki gelişme içinde "Kel" bölgedeki çalışmaya önderliğe devam eder.

Bu dönemde onun önderliğinde ve onun çalıştığı işletmede Türkçe bir işletme gazetesi yayınlanır. Aynı gazete Almanya Komünist Partisi/Marksist - Leninist'in (KPD/ML) Kızıl Bayrakçı bölümüyle ortaklaşa Almanca olarak da yayınlanır. Türkiye'de TİİKP'nin tüm yönetici kademesinin ele geçmesi ertesinde, yurtdışı merkez haline gelir. 1974 başında bu merkez ortaya bir özeleştiri koyar. Bu özeleştiri esasta İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri temelinde hazırlanmış bir özeleştiridir. Ancak TKP/ML'ye olumlu bir atıfta bulunmamaktadır. Planlanan, bu özeleştiri temelinde TİİKP'den ayrılan bütün grupları, bu arada THKO ve THKP/C'den de Mao'ya sempati duyanları bir araya toplamaktır. Bunun için bir yandan yurtdışına çıkarılan kimi devrimci

grup temsilcileri ile birlik görüşmeleri, pazarlıkları yürütülür, diğer yandan Türkiye'ye de görevliler gönderilir. Fakat evdeki hesap çarşıya uymaz. Hem TİİKP'nin merkezi, hem diğer gruplar, kısa süren bir "oldu oluyor" havasından sonra, böyle bir birleşmeyi reddederler.

Yurtdışında bu arada yeni gelişmeler olur. TİİKP'nin yurtdışındaki "özeleştirici" merkezi 1974'ün ikinci yarısında hemen tümüyle tutuklanır. Geri kalan kadrolar bu tutuklama ertesi maceralı yollarla ilk kez Kaypakkaya'nın yazılarıyla doğrudan tanışırlar.

Bu dönemde oluşturulan geçici yönetimde –bu yönetim hâlâ TİİKP Yurtdışı Bürosu'dur– "Kel" de yer alır. Bu geçici yönetim birinci olarak İbrahim Kaypakkaya'nın ele geçen yazılarını çoğaltıp örgüt içi ve çevresinde dağıtır, bunların tartışılmasını sağlar. Bu arada özeleştiri temelinde Türkiye'ye görevli gidenlerden gelen, "bu temelde olmuyor" haberi temelinde, yurtdışında tüm kadrolarla bir konferans örgütler. 1975 yılında yapılan bu konferansta büyük çoğunluk İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini doğru bularak onun kurduğu parti olan TKP/ML'ye katılma kararı alır. Bu kararı doğru bulanlar –ki "Kel" bunların içinde başı çekenlerden biridir– yurtdışında TKP/ML sempatizanları olarak örgütlenme kararı alırlar. Bir yönetim seçilir. "Kel" bu yönetimin içinde yer alır.

Bu arada 1974 affı ile birlikte sol örgütlerin –bu arada TKP/ML'nin de– hapisteki bir çok kadrosu dışarı çıkmıştır. Bunların bir bölümü 1973'ten sonra geri kalan, fakat örgütlü bir faaliyet yürütmeyen taraftarlar ve kadrolarla yeniden örgütlenmeye yönelirler. Bu yeni örgütlenmede "içerde" kalan en eski "merkezi" kadrolarca merkez görevi verilenler, işe soyunduklarında diğer "marksist-leninist" olarak değerlendirdikleri kimi gruplarla birlik adına TKP/ML'nin çizgisini sorgulamaya başlarlar. Bir bölüm ise Kaypakkaya'nın çizgisi temelinde TKP/ML'yi olduğu gibi savunur. Tartışmalarda merkez ile bölgeler arasında kopukluk başlar.

"Kel" tam bu ortamda –1976 Mayıs'ında– yurtdışındaki TİİKP'nin esas gövdesinin TKP/ML'ye iltihak kararını TKP/ML adına hareket edenlere bildirmek için –görevli olarak– ülkeye gelir. Ardından yine görevli olarak gelen bir yoldaşla birlikte "Kel" gerek TKP/ML merkezi adına konuşanlarla, gerekse TKP/ML'yi olduğu gibi savunan gruplarla görüşmeler yürütür. Bu görüşme ve tartışmalar ertesinde yurtdışındaki örgüt merkezi TKP/ML'yi tasfiye etme konumunda olduğunu tespit ederek, onunla bağları koparma, merkeze karşı olanlarla TKP/ML'yi yeniden inşa çalışmasına katılma kararı alır.

"Kel" Türkiye'de yurtdışı bölgesinin temsilcisi olarak çalışmaya başlar. Bu dönemde TKP/ML çizgisini savunan değişik bölgelerden temsilcilerin oluşturduğu bir Örgütleme Komitesi oluşturulur. Bu komitede "Kel" de yurtdışı temsilcisi olarak yer alır. Komite, birbirinden bağımsız hareket eden bölge komitelerinin çalışmalarını koordine eder ve TKP/ML'nin Birinci Konferansını (Kongresini) hazırlar.

Bu kongrenin ideolojik-siyasi hazırlığında yurtdışının belirleyici önemi ve ağırlığı vardır. "Kel" bu dönemde belirleyici kadrolardan biridir. Onun 1978 başında TKP/ML'nin seçilmiş delegelerle yapılan ilk konferansı olan ve partinin yeniden ayakları üzerine dikilmesinde tayin edici olan konferansın hazırlanmasındaki katkıları büyüktür.

"Kel" Kongrede yedi kişilik Merkez Komitesi'nin asil üyeliğine seçilir. Merkez Komitesi içindeki işbölümünde Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde ve Araştırma Komisyonu'nda görev alır. Süreç içinde Doğu Anadolu Bölge Komitesi'ndeki (DABK) karışıklıklar, kimi geri çekilmeler ertesinde DABK'da çalışmaya başlar.

Birinci Merkez Komitesi içinde Merkez Komitesi'nin yedinci toplantısına dek, ideolojik-siyasi konularda egemen olan çizgi, "Kel"'in de geliştirilmesine katıldığı ve savunduğu Birinci Konferansın çizgisidir. Sekizinci Merkez Komitesi toplantısında bu çizgiye karşı –o dönem zindanda bulunan– Fahri Üyeler, bu çizgininin AEP'ci, revizyonist-troçkist kırması bir çizgi olduğu, parti çizgisine inanmayan bir çizgi olduğu vb. suçlamaları ile bir saldırı başlatırlar. Bu saldırılar ertesinde Merkez Komitesi'nde ve partide giderek iki çizgi şekillenir. Bu iki çizgi çatışmasında bir yanda parti çizgisindeki kimi hata ve eksiklikleri aşarak ilerlemek yanlıları, diğer yanda ise kendilerini parti çizgisine "inananlar" olarak adlandıranlar vardır. "Kel" bu mücadelede Birinci Konfe-

ransın çizgisini ve yurtdışının görüşlerini savunan biri olarak, kişisel saldırıların da baş hedeflerinden biri haline gelir.

İkinci Konferansın hazırlık çalışmaları yürürken 12 Eylül 1980 askeri harekâtı gelir gündeme. Egemen sınıflar bütün devrimci örgütlere olduğu gibi, TKP/ML'ye karşı da geniş operasyonlar düzenler. Bu operasyonlardan birinde 28 Kasım 1980'de, Erzincan'da polisin önceden karakol kurduğu evde yakalanır.

Yakalandığı sırada kendisi hakkında, onun Merkez Komitesi'ndeki konumu vb. hakkında polisin elinde oldukça geniş bilgi ve belgeler vardır. Yoğun işkenceler görür. Bunlara bir ayı aşkın süre direndikten sonra çözülür. Oldukça kapsamlı bir ifadeyi imzalar. Çözülmesi, polisin daha önce elde ettiği bilgileri onaylama biçiminde bir çözülmedir. Kendi deyimiyle, "yalnızlık ve yenilgi psikolojiisi ile, en geri direnme noktasına" çekilir. "Polisin bilmediği bilgileri vermeme" düşüncesi bu noktadan itibaren tavrının belirleyicisi olur.

Daha sonra bu tavrın bir devrimciye yakışmayan bir tavır olduğu değerlendirmesini yapmıştır.

"Kel" "içerde" kendini çabuk toparlar. "Sol memenin altındaki cevahir" kararmamıştır. İçerdeki direnişlere katılır. Bu arada imkânları ölçüsünde araştırır. Dışarda Konferans ertesinde parti içinde bölünme yaşanmış, Menşevik - Bolşevik kanatlar birbirinden ayrılmış; 1982'de TKP/ML (Bolşevik)'in kuruluşu ilan edilmiştir. "İçerde" kendi imkânları ile –ki bunlar oldukça sınırlıdır, bolşevik görüşleri savunan "Kel", diğerleri tarafından tecrit edilmeye çalışılır. Fakat yer yer dedikodu-karalama biçiminde yürüyen bu tecrit kampanyası başarıya ulaşamaz; "Kel Amca" bulunduğu her ortamda çevrenin saygınlığını kazanmasını bilir.

"Kel" 1986'da af kapsamında "dışarı" çıktıktan ve yoldaşlarıyla yeniden doğrudan temas kurma imkânları oluştuktan sonra yaptığı ilk iş, yoğun bir okuma ve araştırma olur. Bu sürede bolşeviklerin aldığı mesafe onun için şaşırtıcı ve sevindiricidir. "Kel" o döneme kadar olan devrimci hayatında marksist bilimin ne kadar önemli olduğunu ve bu konuda ülkede ne kadar büyük bir boşluk olduğunu kavramıştır. Bu boşluğun doldurulmasında legal yayıncılığın önemli olduğu sonucuna varmış, bu konuda görev almayı istemiştir. Dışarı çıktıktan sonra Marksizm-Leninizmin önemli eserlerini devrimci insanlara ulaştırmanın bir aracı olarak kavradığı İnter Yayınları'nı kurmuş, bu yayınevinin sahibi ve sorumlu yazıişleri müdürü olarak, marksist-leninist görüşlerin birinci elden devrimci insanlara ulaştırılması işinde belirleyici önemde bir görevi yürütmüş, ölümüne kadar bu görevi sürdürmüştür.

O geride yetiştirdiği onlarca devrimci, komünist kadro yanında, son döneminde yaptığı 16 yıllık yayıncılıkta Stalin'in tüm eserlerinin, Lenin'in 12 ciltlik seçme eserlerinin, bir dizi Komintern derlemesinin, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketindeki tartışmalar için mutlaka gerekli olan bir dizi marksist eserin Türkçeye kazandırılmasını bırakmıştır.

İnter Yayınları Kuzey Kürdistan-Türkiye'de100 yıllık komünist hareketin tarihinde başarılmayan bir işi başarmış, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketine kalıcı olarak yararlanabileceği bir Marksizm-Leninizm kitaplığı sunmuştur. Ve bu muazzam iş Ali Yavuz'un ismiyle ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlanmıştır.

Şimdi insanlarla ilişkisinde hep hoşgörülü olan, gülen, insanlara devrimci bir iyimserlikle yaklaşan, en sert ideolojik mücadelelerde bile sakin kalmayı becerebilen "Kelimiz" artık yok. Ölüm çekti aldı aramızdan onu.

Fakat o unutulmayacak.

O, onun mücadelesini verdiği sömürüsüz yeni bir dünya mücadelesinde hep yaşayacak.

Geride bıraktığı Marksizm-Leninizm kitaplığından beslenen yeni devrimciler, komünistler onu hep sevgiyle, saygıyla anacaklar. Bizim burada yaptığımız gibi.

Değerli arkadaşlar, kuşkusuz 15 - 20 dakikalık bir konuşmayla "Kelimizin" tüm hayatını, tüm özelliklerini anlatmak, onun tam bir resmini çizmek mümkün değil.

Hepiniz değişik dönemlerde onu değişik ortamlarda tanıdınız. Kiminiz onunla birlikte çalıştı. Ve hepinizin kafasında anılar ve kendinize özgü bir kel resmı var.

Bizim kel resmimizi tamamlamak için, sizin kel resimlerinize ihtıyacımız var.

Şimdi sıra sizin "anılarınızda", sizin "Kel resminizde."

Söz şimdi sizde.

10 Kasım 2002

DEVRİMCİ DEMOKRASİ'NİN "DOĞRU"LARI

Ali Yavuz yoldaşın ölümü ertesi bir çok devrimci demokrat gibi Devrimci Demokrasi gazetesi de onun ölümünü haber yaptı. Ona belli ölçüde sahip çıktı.

Biz yitirdiğimiz devrimcilere sahip çıkılmasını gayet olumlu buluyoruz.

Fakat bu yapılırken doğrulardan da ayrılmamak gerektiğini düşünüyoruz.

Devrimci Demokrasi yayınlanan "Ali Yavuz Çengeloğlu aramızdan ayrıldı" başlıklı yazı -ki imzasız olduğuna göre Yazı Kurulu'nun yazısı olduğundan yola çıkıyoruz- bu bağlamda olumsuz bir örnek.

Yazı önce Ali Yavuz yoldaşın ölümü konusunda yanlış bir bilgiyle başlıyor. Yazıya göre Ali Yavuz "bademcik enfeksiyonu ve buna bağlı solunum yetersizliği nedeniyle hastaneye kaldırılmış" ve hastanede ölmüş. Biz bu bilgilerin nereden alındığını bilmiyoruz. Ama bunun her halükârda yanlış olduğunu biliyoruz. Fakat burada Devrimci Demokrasi açısından bilgi verilirken "araştırmadan" konuşulduğu, özensiz davranıldığı kesindir. Ali Yavuz evinde öldü. Kaldırıldığı hastanede değil. Ölümü de bademcik enfeksiyonu vb. sonucu olmadı.

Yazıdaki bu özensiz, "ben dedim, oldu" tavrı yazının bütününe egemen.

Daha en baştan Ali Yavuz tanımlanırken, onun **"Kaypakkaya geleneğinin ilkleri arasında yer alan (...) devrimci aydın"** olduğu tespiti yapılıyor. Yani Devrimci Demokrasi için Ali Yavuz, genel değerlendirmede "devrimci aydın" kategorisi içinde yer alıyor. Ali Yavuz bu değerlendirmeye çok gülerdi herhalde. Ali Yavuz'un temel özellikleri "devrimci aydın" tanımlaması içine sığmaz. O sınıf kökeni ve konumu itibariyle bir proleterdi. Siyasi tavrı itibarıyla da komünistti!

Devam ediyor Devrimci Demokrasi... **"68 gençlik hareketi içinde yer alan Ali Yavuz..."** Nereden çıkarıyorsunuz? Eğer 1968 öncesi öğretmen hareketini de, gençlik hareketi içine sayıyorsanız, evet Ali Yavuz bir süre TÖS üyesi olarak çalışmıştır. 1968'in ikinci yarısında Ali Yavuz Almanya'da işçidir. 1970'de Aydınlıkçı -İşçi Köylü'cü, 1972'den itibaren TİİKP üyesidir. TİİKP'den kopuşu 1974 sonundadır. Yani TKP/ML ilk dönem kadroları içinde değildir. Devrimci Demokrasi öyle iddia ediyor.

Ali Yavuz hakkında Devrimci Demokrasi'nin verdiği yanlış bilgiler bunlarla sınırlı değil. Şöyle devam ediyor Devrimci Demokrasi yazısı:

"Ali Yavuz Çengeloğlu TKP(ML) 1. MK içerisindeydi. (Belki az sayıdaki doğrulardan biri bu! / BN) **12 AFC'si döneminde** (aynen böyle... Herhalde 12 Eylül AFC'si filan demek istiyorlar! / BN) **tutsak düşen Çengeloğlu geçici kırılmalar yaşasa da genel dünya görüşünden taviz vermedi.** ("Geçici kırılma"dan ne anladıkları, "dünya görüşünden taviz vermemek"ten ne anladıkları belli değil. Herhalde Ali Yavuz Çengeloğlu'nun kendi polis tavrını değerlendirmesi "bir devrimciye yakışmayan bir tavır" biçimindeydi./ BN) (...) **hapishaneden çıktıktan sonra proleter mütavazı kişiliğinden bir şey kaybetmedi.** (Ne alaka? Hapisten çıkmakla "proleter mütevazı kişiliğini kayıp mı ediyor genelde... Ne demek isteniyor? Yoksa laf olsun torba dolsun mu söylenen? / BN) **Bir müddet yurtdışında mülteci olarak yaşadıktan sonra tekrar Türkiye'ye geri dönüş yaptı.** (Ali Yavuz hiç bir dönemde yurtdışında mülteci olarak yaşamadı. Yurtdışında yaşadığı 1968-1976 arası dönemde de işçi idi. 1976'dan sonra ise -yani hapisten çıktıktan sonra da- Türkiye'de yerleşikti. Bu dönemde yurtdışına yalnızca turist olarak ve iş için çıkmıştır. Fakat burada onun "mülteci" ilan edilmesinin tabii ki bir hikmeti vardır. Ali Yavuz Devrimci Demokrasi'cilerin "mülteci revizyonist hizip" ilan ettikleri bolşevizmin savu-

nucusu idi. / BN) **Bir dönem pazarda ve inşaatta çalışan Çengeloğlu hep bir boşluk olarak gördüğü MLM klasiklerinin işçi-emekçilere kazandırılmasının gerekliliğini dile getirdi.** (Demek ki neymiş: Ali Yavuz Çengeloğlu MLM!!! klasiklerinin... işçilere, emekçilere kazandırılmasının gerekliliğini savunmuş. Ölen bir insanı bir kez daha öldürmek böyle olur! Ali Yavuz hiç bir dönemde Maoizm diye bir şey, Maoizmin klasikleri diye bir şey savunmamıştır. O özellikle TKP/ML Birinci Merkez Komitesi dönemindeki ideolojik mücadele içinde Fahri Üye yanlılarının cahil / imanlı tavrını gördüğü noktada, Bolşevik kanat saflarında Marksizm-Leninizmin -MLM'in değil!- klasiklerinin ve parti içinde mücadelede rol oynayan kimi belgelerin -Büyük Polemik Yazılarının- incelenmesinin ne kadar önemli olduğunu savunmuştur. Onun bu savunusu Devrimci Demokrasi'nin göstermeye çalıştığı gibi, yalnızca bireysel bir savunu da değil, bolşeviklerin ortak örgütlü tavrı olmuştur. Bunlar Devrimci Demokrasi'nin dediğinden çok değişik bir şeydir.) **Bu eksikliği gidermek için 90'lı yılların başında elde ettiği küçük birikimle bu meşakatli işe soyundu."** (Devrimci Demokrasi için Ali Yavuz "devrimci aydın" bir bireydir. Yaptığı işleri birey olarak tek başına yapmıştır. Onun öyle gösterilmesi Devrimci Demokrasi'nin işine geliyor. Bizim bildiğimiz Ali Yavuz ise bir başka Ali Yavuz'dur. O kendini hep bir kolektifin parçası olarak kavrayan bir görev insanı idi! Yalnız bir Devrimci Demokrasi'nin hiç anlayamayacağı özelliği vardı. Bütün komünistlere has bir özellik: Yaptığı işin reklamcılığını yapmazdı. "Bir işe başlarken avaz avaz bağırmaz, bitirdiğinde gelin seyredin diye dört yanı çağırmazdı!")

O bütün devrimcilere -öğrenmek isteyenlere- koca bir Marksizm-Leninizm kitaplığı sundu.

Devrimci Demokrasiciler de öğrenmek istiyorlarsa, bu hazineden yararlanabilir. Fakat Ali Yavuz hakkında yazdıkları, öğrenmediklerinin işareti...

12 Kasım 2002 ○

İnsan öldü mü, arkasından hakkında anlatılanlara bir şey diyemiyor. Yaşayanlar kendi bildikleriyle, hatırladıklarıyla belirliyorlar ölenin kimliğini. Ve "hatırlama" genelde nalıncı keseri gibi hatırlayandan yana kestiğinden, ortaya olduğu gibi değil, olması gerektiği veya istendiği biçimde kimlikler çıkıyor ortaya.

Bundan devrimciler de çokça payını alıyor.

Süleyman Cihan mesela.

İşçi Köylü'nün 13-26 Eylül 2002 tarihli 2002-19. sayısında, 26. sayfada; "Direnci demire tırnakla, duvara kanla yazan komünist önder Süleyman Cihan" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Yazı daha başlığında metaforlar içinde boğulan bir ajitasyon yazısı... "demire tırnakla direnci yazmak."... vb.

Sonra Süleyman Cihan tanıtılıyor. "Bilgi" veriliyor. Verilen bilgiler içinde kimi konularda söylenenler, herkesin denetleyebileceği belgeler temelinde olgularla karşılaştırıldığında, yazanların ya bilgisiz, ya da yalancı olduğunu gösteriyor.

Örneğin partinin 1. Konferansı ve Süleyman Cihan hakkında söylenenler şöyle:

"Proletarya Partisinin 1. Konferansında MK Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Halk Ordusu'nun Genel Konseyinde Örgütlenme görevini de üstlenen Süleyman Cihan..."

Burdaki bilgiler "neresinden düzeltsek" denecek cinsten.

Önce TKP/ML'nin Birinci Konferansı'nda yalnızca Merkez Komitesi seçilmiştir. Süleyman Cihan da bu konferansta Merkez Komitesi üyeliğine seçilmiştir. Konferansta hiç kimse Siyasi Büro, Örgütleme Komitesi vb. görevine getirilmemiştir.

Merkez Komitesi kendi içinde işbölümünü Merkez Komitesi toplantısında yapmıştır. Yazan eğer bilmiyorsa –ki görünürde bilmiyor– parti belgelerine bakıp öğrenebilirdi. Fakat kolayına ve işine böyle geliyor.

İkinci olarak TKP/ML 1. Konferansı sırasında "Halk Ordusu" vb. kavramı bilinçli olarak kullanılmıyor, TİKKO bir çekirdek öncü örgüt olarak kavranıyordu. TİKKO'ya da görevlendirmeler Konferansta değil, Merkez Komitesi toplantılarında yapıldı. Süleyman Cihan yoldaş Merkez Komitesi Birinci Toplantısında Örgütlenme Komitesi'nde görevlendirildi.

Merkez Komitesi Birinci Toplantısında TİKKO (ya da yazarımızın deyimiyle konuşursak Halk Ordusu) "Genel Konseyi" vb. yoktu. Böyle bir konsey daha sonra kuruldu. Ve Süleyman Cihan yoldaş Merkez Komitesi içinde bu görevle görevlendirildi.

İkinci Konferans hakkında verilen bilgi de evlere şenlik:

"Proletarya Partisi Süleyman Cihan'ın önderliğinde Marksist-Leninistlerin zaferiyle sonuçlanan II. Konferansında sağ oportunist, bürokrat mülteci hizibini mahkum etti."

İkinci Konferans üzerine verilen bilgi de bu.

İkinci Konferans'ta bir yanda azınlıkta olan bolşevik bir kanat; diğer yanda imanlı "Fahri Üye taraftarları" arasında geçti esas ideolojik mücadele. Bu ideolojik mücadelede çatışan aslında Marksizm-Leninizm ile, sol maskeli oportünizmdi. Ve bu mücadelede "imanlı" Fahri Üye taraftarları –ki Fahri Üyeler bugün örgütlü devrimci mücadelede yokturlar– "Kır Kaçkını Hizip"ten "özeleştiri" ile partiye dönmüş kimileriyle ve en başta da İkinci Merkez Komitesi döneminde polisin eline geçtiğinde bülbül kesilen biriydi. Bu kişi aynı zamanda daha konferans sürerken yurtdışına haberciler salıp yurtdışı yönetimine karşı komplo tezgahlayan "uyanık"tı.

Süleyman Cihan'ın bu ideolojik mücadele cepheleşmesindeki konumu esasta "arayı bulmaya" çalışan merkezci bir konumdu. Birinci Merkez Komitesi'nin Yedinci Toplantısına kadar alınan ve esasta bolşevik kanadın görüşlerini içeren tüm kararlarda Süleyman Cihan'ın da imzası / katkısı vardı. O ne yazık ki, Fahri Üyelerin baskısı karşısında bu doğru pozisyonları savunmayı sürdüremedi, sallandı. Fakat yine de o "Fahri Üyeler ne derse biz ona imza atarız"cı "imanlı" parti çizgisi savunucularından değildi! O parti içi mücadelede üç kağıt, komplo vb. de dahil her türlü yöntem mübah görenlerden de değildi. Bu onu "imanlı" Fahri Üyecilerin büyük çoğunluğundan olumlu olarak ayıran bir özellikti.

Daha sonraki gelişmeler içinde bu "imanlı"lardan polisin eline geçenlerin bir bölümünün nasıl bülbül kesildiklerini gördük, bir bölümü devrimi bıraktı. Konferansta arayı bulmaya çalışan Süleyman Cihan ise İbrahim Kaypakkaya'nın tavrını takındı.

Şimdi Süleyman Cihan'a sahip çıkmaya kalkanlar, keşke gerçekten onun olumlu yönlerinden öğrenseler, bundan yalnızca devrimci hareket yarar görür.

11 Kasım 2002 ○

Benin MLKP (PCMLB) ile Kuruluş Açıklamamız Üzerine Görüşme

(Avusturya) Komak – ml'nin (Komünist Eylem – marksist-leninist) yayın organı Proletarische Rundschau'nun (Proleter Bakış) Eylül 2002, 8. sayısı, sayfa 26-27, Almanca yazıdan çevrilmiştir.)

PCMLB (Benin Marksist-Leninist Komünist Partisi) Başkanı Magloire YANSUNNU yoldaş ve diğer yoldaşlarla Temmuz 2002'deki iki görüşmede onların genel olarak olumlu değerlendirdikleri kuruluş açıklamamız üzerine de tartıştık.

Onlar bizim anda parti inşasında yönetici bir çekirdeğin yaratılmasına yoğunlaşmamızı çok olumlu olarak değerlendiriyorlar. Herşeyden önce şu noktalarda sorular, eleştiriler ve tartışmalar vardı:

1. Öncül üç örgütümüzün birleşmesinin bir temelini oluşturan BP (Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin yeni yönelimi.

PCMLB, kökenli ülke ile göç edilen ülkeye yönelme arasındaki karmaşık sorunu Fransa'daki kendi deneyimlerinden tanıyor. Bu örgüt bu konudaki berrak bir karar verişi önemli buluyor: Fransa'daki Batı Afrika'lı komünistler memleketlerine geri dönmek ve orada devrim için mücadele yürütmek görevine sahiptirler. PCMLB'li yoldaşlar, örneğin 1 Mayıs'ta Paris'te yüzlerce ve binlerce göçmenin, onların faaliyetlerinin ağırlık noktası aşikâr bir şekilde Fransa'da bulunmasına rağmen, kendi memleketlerinin partilerinin bayraklarıyla yürümelerini anlamsız buluyorlar.

2. PCMLB, demokrat göçmenlerin Avusturya'daki sınıf mücadelesi için kazanılması ile ilgili olarak kuruluş açıklamamızda BP'nin 1994'den beri yeni yönelimi ile şu pasaj "(biz) Avusturya'daki işçi sınıfının bütün kesimlerinin Avusturya'daki sınıf mücadelesi ve sosyalist devrim için mobilize edilmesi ve örgütlenmesi gerekliliğini vurguluyoruz" (Bkz: Devrimci, komünist güçlerin birleştirilmesi bölümü) arasında bir çelişki görüyor.

Eğer Komak-ml "Avusturya'daki işçi sınıfının bütün kesimlerini" Avusturya'daki devrim için kazanmak istiyorsa, bu halde o devrimci göçmenleri kendi memleketlerine geri dönmeye ikna etmeye çaba gösteren devrimci örgütlere karşı çalışıyor.

Bizler ise emperyalist bir ülkede, bizim

yoğun bir şekilde karşı koymamız gereken, burjuvazinin ırkçılığı kışkırtır ve yurtdışı ve sürgün edilmeleri uygulatırken, komünist bir örgütün görevinin hiçbir şekilde göçmenlerinin geri dönmelerini propaganda etmek olmadığı şekilde gerekçelendirdik. İkinci ve üçüncü kuşak içinde yaşamlarının odak noktasında açık bir şekilde Avusturya'nın bulunduğu bir dizi mücadeleci insan vardır. Oysa onlar salt-kısmen romantik olarak gözleri kamaşmış bir şekilde –Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrime yöneliyorlar ve –egemen ırkçılık ile daha da güçlendirilen bir tutum olan– Avusturya'daki sınıf mücadelesi ile hiçbir ilgileri bulunmuyor.

Yoldaşlar bizim bu açıklamalarımızı kabul ettiler; ama biz de eleştirilen bu ifadenin gerçekten yanlış anlaşılır olduğunu ve bir kez daha üzerine tartışılması gerektiğini; çünkü bu ifadenin devrimci göçmenleri ilhak etmeye çaba gösteren Avusturya-şovenisti bir pozisyona açık olduğunu son olarak tesbit ettik.

3. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu ile ilgili olarak, 1952 SBKP 19. Parti Kongresi ve özellikle Malenkov'un artan bürokratikleşme ve bürokrat bir kastın oluşmasını eleştirmesinin olumlu değerlendirilmesi, diğer taraftan 1956'daki 20. Parti Kongresi'nde revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesinin keskin bir şekilde mahkum edilmesi gerektiği üzerine tavırda görüş birliği vardı.

Kuruluş Açıklamasında "sosyalizmin inşasındaki çelişkilerin yanlış bir ele alınışının" yeni bir burjuvazinin gelişmesine yaradığı denilen pasaj ile ilgili olarak –PCMLB in de böyle gördüğü – daha 19. Parti Kongresi'nden önceki sürede revizyonizme karşı mücadelenin yetersiz yürütüldüğünü ifade ettik.

Sovyetler Birliği'nde 1956'dan sonraki revizyonist gelişmenin niteliği üzerine aramızda görüş farklılığı vardı. Bunu kısaca özetlemek gerekirse, PCMLB, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmdeki sınıf mücadelesinin 1989 yılına kadar henüz sonuçlanmadığı ve ancak bu yılda kapitalizmin bütünüyle zaferinin gerçekleştiği görüşündedir. Buna karşın biz ise görüşümüze göre diğer şeylerle birlikte sosyalizmi yeniden inşa etmek için daha 1960'lı yıllarda bir devrim gerekli idi, çünkü Sovyetler Birliği'nin genel niteliğini hem devlet organlarının gerici niteliği hem de ekonominin devlet kapita. gelişmesi belirliyordu.

4. Çin, Kore, Vietnam ve Küba ile ilgili olarak bu ülkelerden ilk üçünün bugün apaçık bir şekilde kapitalist pazar ekonomili revizyonist ülkeler olduğu konusunda PCMLB bizimle görüş birliği içindedir. Oysa Küba farklı değerlendirilmektedir; çünkü bu ülke ABD'nin dolaysız tehdidi altındadır ve sosyalist inşa her ne kadar durgunlaşmakta ise de henüz bitmemiştir.

5. Uluslararası birliktelikler ve uluslararası komünist hareketin daha sıkı bir işbirliği olanakları üzerine tartışmada PCMLB, yeni bir Komünist Enternasyonal'in inşası için kıstaslar olarak şu konuların kabul edilmesinin gerekli olduğunu belirtti: Proleterya diktatörlüğü, devrimci şiddet, genel taktik (eylem komiteleri devrim komiteleri, sovyet iktidarı), Stalin'in savunulması, sosyalist Çin ve Arnavutluk'un savunulması (ne Mao ne de E. Hoca "küçükburjuva önderler" değillerdi), proleter enternasyonalizmi.

6. Bir yanda Benin ve Batı Afrika'daki ve diğer yanda Avusturya ve Avrupa Birliği'ndeki durum görüşmelerin büyük bölümlerini kapsadı. PCMLB'li yoldaşlar bu bağlamda, bizim zaten önceden çok olumlu olarak değerlendirdiğimiz kendilerinin 1998 Kuruluş Kongresi ve 2002 ilk olağan Parti Kongresi'nin belgelerini açımladılar. ●

"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!"

EMPERYALİSTLERİN ÇIKAR SAVAŞINA HAYIR!

Emperyalistler ve uşakları kâr hırsı uğruna dünyayı talana devam ediyor. Dünyada milyarlarca insan yoksulluk ve sefalet içinde yaşarken, açlıktan ölürken bir avuç emperyalist haydutun gözü doymak bilmiyor. Onlar ezilenlerin kan ve gözyaşı deryası üzerinde yükselttikleri saraylarında şaşaalı yaşamlarını sürdürmeye devam ediyorlar. Daha çok kâr, daha çok kâr, olabildiğince daha çok kâr için haydutlukta sınır tanımıyorlar.

En büyük haydutların başında gelen ABD emperyalistleri kendi çıkarları sözkonusu olduğunda sınır tanımaksızın dilediği yere dilediği gibi azgınca saldırıyor. Kendi koydukları uluslararası hukuku, çıkarlarıyla birebir örtüşmediği noktada, açıkça ayaklar altına almakta bır sakınca görmüyorlar. Onlar için uluslararası hukuk değil, kendi çıkarlarıdır belirleyici olan! ABD'nin Birleşmiş Milletler'e (BM) yönelik açık tehditleri karşısında BM ne yapıyor? O, ABD'nin saldırganlığına makul kılıflar hazırlamaya çılışıyor, o kadar. Uluslararası hukukmuş, uluslararası kurumlarmış, ülkelerin bağımsızlığıymış... göstermeliktir tüm bunlar! Belirleyici olan güçtür!

ABD emperyalistleri kendisine karşı olan güçleri ezip geçeceğinin mesajını tüm dünyaya açıkça ilan ediyor. O, kendi muhaliflerini önce "terör listesi"ne alıyor, sonra saldırıyor.

Şimdi gündemde Irak var. Irak'a yönelik savaş hazırlıkları hızla tamamlanıyor. Yıllardır ambargo altında tutulan Irak halkı sefalet içinde yaşıyor, ilaçsızlıktan insanlar ölüyor. Ambargo, Iraklı egemenleri değil, halkı vuruyor.

ABD'li emperyalistler bu savaşı "terörizme karşı mücadele" adına yürütüyor! Peki bu doğru mu? Kesinlikle hayır! En büyük teröristlerin "terörizme karşı mücadele" ediyoruz demeleri sadece büyük bir sahtekârlıktan ıbarettir.

Gerçek şu ki; ABD'li emperyalistler Irak petrolleri için savaşıyor. Bu savaş çıkar savaşıdır, petrol savaşıdır. Emperyalistler çeşitli ülkelerin halklarını birbirine karşı kışkırtıyor, birbirlerine düşman ediyor, savaşa sürüp birbirlerine boğazlatıyor. Ezilenler savaşlarda ölüyor, sakat kalıyor... Tüm acılar onların payına düşüyor, ganimeti de emperyalistler kendi aralarında bölüşüyorlar.

Savaş halkı vuruyor. Savaş işsizlik, yoksulluk, açlık ve ölüm getiriyor emekçiler için. Çocukların duvar diplerinde gözyaşı içinde, aşsız, evsiz barksız kalması ilgilendirmiyor emperyalistleri. Savaşın karkunç acılarını tüm benliğinde yaşayan, acılar içinde kıvranan kadınların durumu ilgilendirmiyor gözü dönmüş haydutları. Savaşta kolsuz, bacaksız kalan insanlara sunulan kahramanlık nutukları oluyor. Peşinde işsizliğin, açlığın pençesinde kıvranmaları umurlarında bile değil emperyalistlerin. Onları ilgilendiren tek şey kendi çıkarlarıdır.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler...

Emperyalist haydutlar kendi çıkar dalaşında bizi de kullanmak istiyor. Türk hakim sınıfları da bu işte ne kadar kârlı çıkacaklarının hesabını yapma peşindeler. Hepsi için değişen birşey yok, nasıl olsa ölen emekçiler, dolan onların kasaları olacak. Bunun için emperyalistler ve uşaklarının savaşına hayır diyelim, karşı çıkalım.

Hep birlikte haykıralım:

Bu savaş petrol savaşıdır! Bu savaş emperyalistlerin çıkar savaşıdır, emekçilerin değil. Kendi savaşınızı bizsiz yapın.

Biz, haydutların çıkar savaşında değil, baskısız, sömürüsüz, özgür yeni bir dünya kurma mücadelesinde yerimizi alıyoruz.

Haykıralım hep birlikte:

Kahrolsun emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlar!

Yaşasın devrimci savaş!

"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!"

29 Kasım '02

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Örgütsüz proletarya bir hiçtir, örgüt herşeydir!

BOLŞEVİK PARTİ'yi GÜÇLENDİR!